kitle

Irmak hükümeti Aliağa ve ipraş grevlerini bir ay süre ile erteledi

Referandum Kanun Taslağı Madde: 19

A — Grev uygulamaları hıçbır kuruluş ve kışı tarafından hıçbır nedenle ertelenemez

B — Grev sırasında üretim veya işyeri ile ilgili hiçbir madde işyerine sokulamaz. Grev sırasında işyerinden hiçbir şekilde ham, yarı mamul veya mamul madde ve benzerleri çıkarılamaz.

C — İşverenin grev sırasında işyerine girmesi sendikanın veya grev yürütme komitesinin izinine bağlıdır; izin verilmiş ise komiteden bir kişinin eşliğinde girip çıkabilir. Gerektiğinde bu izin kaldırılabilir, komite bu yolda karar alabilir. Komitenin kararına rağmen işyerine girmeye çalışan işveren bu yasadaki cezai hükümlerle cezalandırılır.

Ç — İşverenin dışında işveren adına hıçkımse işyerine giremez.

Grevler ertelenemez ve yasaklanamaz

✻ Milli çıkarları korumak için grev ertelenmesi ve yasaklanması, sermaye çıkarlarına hizmet eder

✻ İşçi sınıfının en etkili ekonomik silâhı olan grevler, hiç bir merci tarafından yasaklanamaz, ertelenemez.

Temel sendikacılık bilgileri:

Sendikal örgütlenme: II

Geçen yazıda örgütlenme konusunu, daha önce hiç bir sendikal örgütlenmenin başarılmamış olduğunu varsaydığımız işyerleri için ele almıştık. Bu yazıda ise bir sarı sendikanın bulunduğu bir fabrikada, devrimci bir sendikanın örgütlenme çalışmalarından, bu çalışmanın belli başlı ilkelerinden söz edeceğiz.

İlkin örgütlenmenin temel ilkesini bir daha hatırlayalım: Sendikal örgütlenmenin somutu, örgütlenme çalışmasını yürüten sendikanın, o işyerinde toplu sözleşme yapmaya ve yürütmeye «resmen» yetkili olması demektir. Bu ise, bölge çalışma müdürlüğüne, o işyerinde, yardan bir fazla üyeyi, «örgütleme çalışmasını yürüttüğümüz sendikanın temsil ettiğini ispatlamakla» mümkündür.

Bu «ispatlama» daha önce sözünü ettiğimiz üye giriş fişlerinin Bölge Çalışma Müdürlüğüne sunulup «yetki istemide» bulunulması ile yapılacaktır. Bu girişim herhangi bir zamanda yapılabilir. Bu konuda herhangi bir yasal engel yoktur; Ama sendikal çalışmanın yasal kurallarını değil, uygulamadaki kural ve taktiklerini aktarmaya çalıştığımız bu yazı dizisinde, «en uygun» girişim anı üstünde durmak gerekiyor.

Sarı sendikanın — çoğunlukla işyerenle elele kurduğu çemberi kırmak için en uygun zaman nedir? Burada güdülecek taktik incelider nelerdir?

Binbir bürokratik engelle kıyasıya kısıtlanmış olan yetki konusu sarı sendikaların akla hayale gelmez yasal ve yasa dışı oyunları ile büsbütün karmaşıklaşmış ve bir yazı dizisiyle değil, elitler ve elitler boyu ancak anlatabilecek taktik bilgileri zorunlu kılmıştır. (Burada bir parantez açıyım ve referandumun kanunlaşması halinde bu resli bürokrasi çarkının kendiliğinden kırılacağını ve örgütlenme özgür ilâşfini tıkayan engellerin ortadan kalkacağını belirtelim).

Örgütlenmenin başarıya ulaşacağı en uygun zaman, sarı sendika tarafından daha önce imzalanmış olan toplu sözleşmenin, süresinin dolduğu ve yeni sözleşmenin hazırlıklarının başladığı andır.

İşte bu anda sarı sendikanın o işyerinde üyeleri temsil et mediğini ileri sürüp onun yetkisine itiraz etmek hakkı doğmaktadır. Üstelik devrimci bir örgütlenme için uygun bir psikolojik ortam da kendiliğinden doğmuş olacaktır. Daha önce sarı sendika tarafından «satılmuş» olan işçiler endişe içindedirler. Yeni bir sözleşme ile en az iki yıl daha ellerinin işverene peşkeş çekilmesine şiddetle karşı çıkmaya hazırdırlar. Daha önce «kadro» çalışması halinde sürdürülmesi gereken örgütlenme çalışmasının kitle desteği isteyeceği ve bilâtün işçilerin karşısına olanca açıklığı ve iddiasıyla çıkacağı andır bu.

Gerek sarı sendikanın çevirecği dolapların, gerekse işverenin baskılarının en gevşek noktası bir sözleşmenin süresinin dolup, yenisinin hazırlıklarının başladığı bu andır.

Burada anlatmaya çalıştığımız tür örgütlenmenin ve onun tabii uzantısı olmak gereken «yetkili olabilmenin», sendikacılık dilinde «prosedür» denen bürokratik işlemleri ve yasal gerekleri daha sonraki yazılarda anlatılacaktır. Şimdilik bu tür örgütlenme çalışmasında dikkat edilecek hususlara işaret etmekle yetineceğiz.

Sarı sendikaların egemen olduğu işyerlerinde örgütlenme çalışması başlangıçta kesinlikle kadro çalışması olarak yürütülmelidir. Yani işyerindeki en bilinçli unsurlar titiz bir çalışma ile tesbit edilmeli ve devrimci sendikaların örgütlenme görevlileri, ilkin bu unsurlarla bağ kurmalıdırlar. Ustelik bu uzun süreli bir çalışmanın başlangıcı olacağından, yukarıda sözünü ettiğimiz eski sözleşmenin fesh edildiği andan çok önceleri başlamalıdır. Bir örnek vereliim: Erdemir (Eregli Demir Çelik) örgütlenmesi, devrimci bir örgütlenmenin olduıça başarılı örneklerinden biridir. Ve Maden İş Sendikasının, Erdemir'de yetkili sendika olmasından tam üç buçuk yıl önce başlamıştır. Ancak bu çalışmadan gerek işverenin, gerekse sarı sendikanın ancak yetkinin alınmasından altı ay önce haberi olabilmiştir, Sözünü ettiğimiz kadro çalışması budur,

Aynı konuda altını çizeceğimiz bir ikinci nokta da, bir sarı sendikanın yetkili olduğu bir işyerindeki örgütlenme çalışmasında, ilişki kurulan unsurların fabrikadaki işçi kitle. since sevilen, güvenilen devrimci unsurlar olmasında titizlik gösterilmesidir. Bu konuda deneysiz bir örgütleyicinin, profesyonelleşmiş, yozlaşmış avantacıların tuzağına düşmesi işten bile değildir. Bu gün bir sarı sendikadan bir işyerini «alan» diğer sarı sendikaların, «örgütlenme harcaması» adı altında gösterdikleri rakamların büyük bir kısmı, işyerlerinde, kendisine yeterince «avanta» vermemiş sarı sendikaya karşı, istediği «avanta»yı vermeyi taahhüt etmiş diğer sarı sendikayı «örgütlenmiş» yoz unsurlara ödenmiştir, Genellikle ustabaşılar, formenler arasından çıkan bu tiplerin eğcı laf yapar, «prosesin» iletişme epey bilgileri vardır ve yerine göre en teskin devrimci gibi görünmekte pek mahirdirler.

Bu konuda son olarak, bu tür örgütlenmede «fire» oranının pek yüksek olduğu gözden uzak tutulmamalı ve bu işçiler çalışmanın her kısımında açıkça söylenmelidir, İşve-

(Devamı 5, Sayfada)

Referandum Kampanyamız olanca gücü ile sürerken geçtiğimiz diğer hafta Türkiye Sosyalist İşçi Partisi ve referandum kampanyasına katılan örgütlerce benimsenen, Referandum Kanunu Taslağı kamuoyuna açıklandı. İşçi sınıfımızın sendika seçme özgürlüğüne tam olarak kavuşabilmesi için gerçekleşmesi zorunlu olan kilit kanun maddeleri ve hükümleri taşıyan bu taslakta, grevlerin yasaklanması, ertelanmesi veya kısıtlanması anlamına gelecek her türlü anti demokratik hükmün kaldırılması istenmektedyı. Referandum taslağımız hükümetlere grev ertelene, yasaklama hakkı veren bütün antidemokratik kanun maddelerini kesinlikle reddediyor ve yerine «grevler ertelenemez» hükmünü getiriyorda.

Referandum taslağımızın açıklanmasından hemen bir kaç saat sonra, bu konuda gösterilen titizliğin ne kadar yerinde olduğu bir kere daha ispatlandı. Finans kapital çıkarlarının temsilcisi olarak görev başında bulunan Irmak Hükümeti, Petkim İş Sendikasının Aliağa Rafinerisinde başlattığı grevi bir ay süre ile erteledi. Aynı erteleme kararı kapısında, henüz uygulaması başlamamış olan İpraş'taki grev kararı da bulunuyordu.

Sermayenin düdüğünü çalan lar, bu ertelene kararına hakli çıktıklarını bu bilahir dil dökecek, birbir kanıt göstereceki lerdir. Ancak antidemokratik özlemlerini gizlemek finans kapital yanlısı tutumunu örtmek için dil dökdüp, demeç üstüne demeç veren Irmak hükümeti ve bu hükümetten önce gel miş geçmiş bütün hükümetler, Grev ve Toplu Sözleşme Kanununu hazırlayanlar, kabulü yönünde parmak kaldırınlar su sorularını cevabını ve hesabı bını vermek zorundadırlar:

■ Erteleme kararı «Ulusal ekonomiye zarar verecek nite likte görüldüğü için...» olmuştur. Her iki rafinaride çalışan binlerce işçinin, pahalılığın azgınlaştığı, yok'lar ülkesine dönmüş yurdumuzda temel ihtiyaç maddelerinin ancak karaborasadan sağlandığı bir dönemde, gülüng ücretlerle çalışmaya zorlanmasının savunulması mümkün müdür?

■ Ulusal ekonomi adı altın da sözü edilen bir avuç paranın babasının rezil çıkıcıları mıdır? Yani bir sınıfın çıkarları savunulmamakta mıdır? Ve kapitalist sınıfın çıkarları savunulmak istenirken, bir başka sınıfın, bütün değerlerin yaratıcısı işçi sınıfının sınıfsal çıkarıları ayaklar altına alınmamış mıdır? Hükümet kimin, hangi sınıfın hükümeti olmuştur?

■ Erteleme kararı ile rafinerilerin üretimlerinin sona ermesi ve elde edilen petrolle parabaharlarının, trili ufaklı tüm kapitalistlerin enerji ihtiyaçlarını karşılamaları ve bu yüzden fabrikaların çalıştırıp arti - değer elde etmeleri sağlanmıştır. Erteleme kararının somut sonuçları budur. Yani kapitalist sınıfın çıkarları korunmuştur. Buna karşılık, var olan dilzende en etkili ve bandiyse «tek» demokratik silâhları ellerinden almış işçiler sınıfsal çıkarlarını nasıl koru

(Devamı 5, Sayfada)

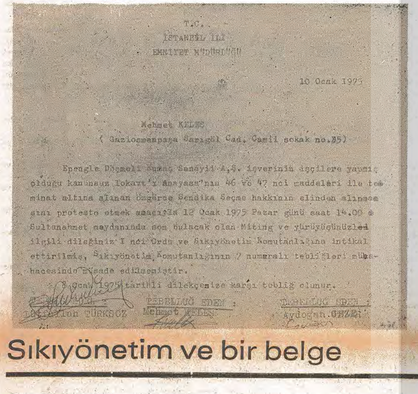

T.C.
İSTANBUL İLİ
Emniyet Müdürlüğü

10 Ocak 1975

Mehmet KELEŞ
(Gaziosmanpaşa Karagöl Cad. Çamlı sokak no.35)

Gençlik Dönemeli Gıda Sanayii A.Ş. işyerinde işçilere yapılı olduğu kanunsuz lokavt'a dayanan'nın 46 ve 47 nci maddeleri ile tecminat altına alınan Toplu Sözleşme Seçme hakkının elinden alınaşa ilişkin protesto etmek amacıyla 12 Ocak 1975 Pazar günü saat 14.00 de Sultanahmet meydanında son bulacak olan Miting ve yürüyüşünüzdeki ilgili dileğinin I nci Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığına intikal ettirilmek, Sıkıyönetim Komutanlığının / numaralı tebliğleri çıkarılacağına kadar edilmesiyle.

9 Ocak 1975 tarihli dilekçemize karşı tebliğ olmuş.

İSTANBUL İŞÇİ DERNEĞİ
Mehmet KELEŞ

İSTANBUL İŞÇİ DERNEĞİ
Aydın ÖZKÖK

Sıkıyönetim ve bir belge

Birçok işyerinde grevler sürüyor

1974 yılı İşçi sınıfının ekonomik mücadelesi açısından «Referandum hakkı için mücadele» yılı olduğu kadar uzun süren grevler yılı da oldu. Pek çok grev 1974 yılından 1975 yılına ak tarıldı. Pekçok işyerinde işçiler ekonomik sosyal hakları için yiğitçe direniyorlar.

Elmet Metro Metal grevi, Anadolu Dökümdeki grev Nisan 1974'den bu yana sürüyor, Ömür restoran'da işçiler Temmuz 1975'den beri davranıyor. Yıldız Porselen'de, Kausan Kauçuk'da, Gıslaved'de, AEG-ETİ'de, Çelik Halat'da Aydın Matbaasın, da, İşçiler Eylül'den beri grevdeler.

Anadolu'nun çeşitli bölgelerinde haber alınamayan, derleye mediğimiz grevlerin olduğunu ve bunların da sürdüğünü biliyoruz. Öte yandan, başta İstanbul'daki Epengle İşçileri olmak üzere çeşitli işyerlerinde sendika seçme özgürlüğü için direniş ler sürüyor.

1975'in birinci ayında halen devam etmekte olan önemli grevler, grevleri sürdüren sendika ve grevci işçi sayısı aşağıdaki tabloda gösterilmiştir.

Ömür Restoran	135	Oleyis Türk.İş	12.7.1975
Kausan Kauçuk	20	Lastik-İş Disk	4.9.1974
Yıldız Porselen	256	Çimse-İş Türk.İş	23.9.1974
Gıslaved	870	Lastik-İş Disk	6.9.1974
Dökülmay	205	Maden.İş Disk	8.11.1974

(Devamı 5, Sayfada)

Bir grev sürüyor

Gıslaved'de 918 işçi grevin yüzüncü gününü kutladı

Gıslaved Eyüp'ten Silâhtara giden yolun üzerinde bir koca fabrikadır Ama bir sadece bir adrestir, Oysa Gıslaved devrimci bir gelenektir. İşçi sınıfımızın mücadelesine nice yıl çöt militanlar kazandırmış, bur juvazinin teröründe şehitler vermiş, sendika seçme özgürlüğü için mücadelenin bayrağını Eyüp sırtlarında yücelttmiş bir devrimci gelenektir...

Bugün Gıslaved grevi yüzün cü gününü doldurdu. Yüz uzun grev günü. Dondurucu soğukta, sigaraların avuç içinde tutulup ısınmaya çalışıldığı, hırgın bir rüzgarda grev çadırının örtüsü altında beklendi ği, 100 uzun grev günü... Ama bir adım bile geri lemeden, işverenin gazetelere bol parali ilanlar vererek yaptığı cazip çağrılara yiğit bir umuz sil kişle cevaplaygıp, işveren kişlerinin «geç ayrıl sen bu yol dan. Maşına zam var. Ayrıca yalnız sana mahsus İkramiye...» çağrılarını elinin tersiyle itip yanı tip grevin hede finden milim sekmeden sürdüğü yüz uzun gün...

Gıslaved'de 918 işçi çalışıyor. Ama Gıslaved'den 918 ses değil, tek bir ses yükseliyor: Kendimiz seçtik kendi sendikamızı ,Hüseyin Çapkan arkada şımıza selam olsun! Gene grev davulu çalınıyor kapı önünde, genç çalıyorsa halayımız, ölü ye hayıkırıyor Gıslaved İşçileri. Tek bir ses, tek bir yürek olmuş hepsi...

Adım Aslan anlatıyor:

«Adım Aslan, Soyadım Yılmaz. Direnişten yılmam, soya tim gibi. Sarı köpeklerin kar ısında aslan kesilirim, adım gibi.

Eviyşın Ücretim net 920 li radır. Kiram 200 lira. Üç yıl. tık işçiyim Ama yğz yıldır iş çi dedelerinin, işçi babamın, İşçi basımın yücelttiği, İşçi sı nıfının bayrağını taşıyorum şimdi ben. O bayrak ki taşya nı kurşun yedi, cop yedi, tek me yedi de çamura bulanmadı hiç. Her sabah grev nöbetime gelirken aynaya bakarım. Gör düğüm suratımı sanıyorum bir İşçi nın suratıdır. İşçi sınıfının mü cadele bayrağını çamura bula mamış bir İşçinin namusu su ratıdır. İnsan kendi kendine da na yüze ne ermağan edebilir ki?

Hüseyin Beysüngün anlatıyor:

Adım Hüseyin. Soyadım Bey süngün. Yaşım 43. Emekliliğime 4 yıl kaldı. Üç çocuğum var, Elime net 1.100 lira geçer. Kiram 500 liradır.

Ve 21 yıldır Gıslaved İşçisi. yım ben Nice tezgahlar agındı gitti bu fabrikadan, Hüseyin Beysüngün'ün insancı aşmadı. Emekliliğime 4 yıl kalmış ne gam! 21 Yıllık Gıslaved İşçi siyim ben. Sendikamızı biz kur duk, Lastik İş'in harşında, ga laved'in yolunu, çamurunu, çilesini... Emekliliğimee 4 yıl kalmış. Kauçuk İş'in sarı ajan ları geldiler grevin ilk günü. «Hüseyin, dediler, emekliliğine 4 yıl kalmış. Gel karışma bu işe. Gitme bu çıkmaz yo la. 4 yıl kalmış gunün sırasına da emekliliğine» dediler. Dedim ki, «Ben İşçi sınıfıyım ye genim. Bizim emekliliğimiz me zar toprağı üstümüze örtülün ce başlar. Çıkmaz yol mu de din? Benim sınıfım değil mi? Bir çıkmaz yolları çıkar eden. Var git işine yeğenim...»

Gıslaved 918 İşçi var Tut ki Gıslaved'de 918 Aslan Yılmaz, 918 Hüseyin Beysüngün var. Tut ki 918 Hüseyin Çap kan var...

İşveren, sarı sendika ile söz leşme imzalamış. Gıslaved ben zeri fabrikasının sözleşmesinin da alınan zammı vermiş 1.125 lira). Ama sözleşmeye bir mad de daha ekletmiş. «Zammı ve ririm. Ama bir tezgahtan günde 12 cift lastik ayakkabı fazla istesin».

Gıslaved'e köylünün, İşçinin gıydığı, giyip adına ekaralas tik» dediği lastik ayakkabılar ürettiyor. İmalatta çalışan İş çilerden her 7 İşçiye bir tez gah verilmiş. Her 7 kişilik tez gah Gıslaved patronu için gün de 252 (yanlış okunmasın: 1 ki yüz elli iki) lastik ayakkab yapıyor. Lastikler perakende de 39 liraya satılıyor. Peşri zin kısası en az 920 lira, en kadan ise toptan 30 liraya. Se kabadayısı ise 1.125 lira ücretle her 7 İşçi 252 lastik üretiyor Gıslaved patronu için. Ne e der? 7 bin 560 lira ne kadarı hammadde bunun? Hadı diye lim ayakkabı bagma 5 lira. Ne

Aslan Yılmaz

Hüseyin Beysüngün

(Devamı 5, Sayfada)

tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

kitle

Yıl : 1 Sayı : 42
14 Ocak 1975

HAFTALIK SOSYALİST GAZETE

200 Kuruş. Salı günleri yayınlanır

Tekelciler Libya harekatına başlıyor

Kıbrıs Savaş harekâtının meyvesini toplamak için Kıbrıs'a *ekonomik çıkartma* manevralarını hızlandıran yerli tekelci sermaye, son on gün içinde ellerini oğuşturarak, Libya'ya yapacağı ekonomik çıkartma hazırlıklarına başladı. Libya Başbakanı Calloud ile Türkiye hükümeti arasında ya pılan ekonomik anlaşmalar, yerli parabaharlarının ağzını sıı landırdı. O kadar ki, ortak ekonomik protokolde, Libya ile Türkiye'nin ortak ticaret ve sanayi odası kurması temennisi bile yeralmaktaydı. Birtakım ortak projelerin yanısıra, Türkiye finans kapitalı, Libya'da demiryolu yapımını üstüne alı yordu. Ayrıca burjuva gazete lerinin sansasyonel biçimde bir kandırmaca halinde verdiği bir haber, onbinlerce işsiz e. mekçiyi, hatta iş sahibi İşçiyi, birtakım küçük burjuva emek çileri bile hareketa geçirdi.

Burjuva basını Libya'ya yüz

(Devamı 5, Sayfada)

Manisa'da faşizme karşı güçbirliği

Son zamanlarda öğrenci gençliğe ve emekçi halkımıza karşı insan sadırılar yoğunlaşmıştır. Sermayenin uşaklığını yapan faşistler Manisa'da da iki öğrenci arkadaşı ve TASAŞ'lı bir İşçi arkadaşı dövmüşler, bazı sendika yöneticisi arkadaşları tehdit etmişlerdir.

Faşist komando saldırılarının Manisa'da da yoğunlaşma sı üzerine yedi devrimci kuruluşlar «halkımıza» adlı bir bildiri yayınlamış ve CHP gençlik kolları ile faşist saldırılara ve faşizme karşı ortak mücadele kararı almışlardır.

Türkiye Devrimci Toprak - İş Sendikası Genel Merkezi (Manisa), Gıda.İş Sendikası Manisa Şubesi, T.İ.S. Sendikası Manisa Şubesi, Maden - İş Manisa Lokali, Tob - Der Manisa Şubesi, Halkevi Manisa Şubesi, ve Manisa Gençlik ve Kültür Derneği'nin bildirisinde şöyle denilmektedir:

«Tezgâhlanan bütün bu faşist saldırıların amacı nedir?

(Devamı 5, Sayfada)

Pahalılık ve işsizliği yaratan kapitalizmdir

✻ Kapitalist - emperyalist blok gittikçe derinleşen bir ekonomik bunalım içinde kıvranıyor.

✻ Sosyalist ülkeler enflasyon, işsizlik, pahalılık derlerinin hiç birini tanımıyor

İşsizlik ve pahalılık cendere si, günden güne çevrenimize sı kışıyor. İşsizlik, pahalılık ve yok'luk hesapladı, bağlıca ma. sedemiz. Ocak 1975 ilkinde bu gün Libya sözde «umut» kapı larında işçiler kuyruğu uzuyor.

En iyimser tahminlere göre, Türkiye'de fiyatlar son 9 ayda yüzde 20'yi bulan bir artış gösterdi, yıllık artış yüzde 29. Res mi rakkamlar ve bizsat finans kapitalin en yetkili sözcüleri açık işsiz sayısının 1,5 milyona aştığını, çalışabilecek durumda kişi sayısının ise 3 milyona yı rı 10'unun açık işsiz olduğunu, gizli işsizliğinse kat gezdiğini bildiriyorlar. Tişçi ve cefalı ücretçiler sonunda elde etiğimiz küçük ücret artışları daha ce bimize girdiği anda yok oluyor. Zenginin daha zengin fa kirinse daha fakir olma süre ci. hızlanda. Şekerden, yağa,' sütten gaza, sigaradan tüpe kadar en temel ve günlük İhti yaç maddeleri çarşıdan pazardan kalkıdı çok oldu. Hatta, «yok»luk adeta «dağlandı».

Türkiye böyle de, bizim sömürücülerin pek İmrendikleri Batı kapitalist ülkeleri, Avrupa'sı, Amerika'sı farklı mı?

İşsizlik, pahalılık, enflasyon afeti, bir zamanlar «cennet» diye gösterilmeye çalışılan bu ülkeleri de etkisi altına almış, kapitalist dünya büyük bir bu nalıma girmiş durumda ve bu bunalım her geçen gün ağırlaşıyor. O ülkeleri en fazla metheden gazetelerde, «İngiltere» de enflasyon hızı yüzde 20'ye ulaştı, İtalı sanayi ülkelerin de işsiz sayısı korkunç bir hız la artıyor». «Beş Batı Avrupa otomobil şirketi 80 bin İşçiye yol verdi», «Batı dünyasını sa ran enflasyon, işsizlik, pahalılık 1975'de de aynı hızla sürecek», «Chrysler Amerika'da ki bir fabrikasını daha kapatıyor, 12 bin İşçi daha aşağıya kalacak», «Amerika'da son bi ayda büyük otomobil fabrika larından 250 bin İşçi İşten çıkarıldı», «Amerika'da İşsizlik oranı 6 milyon İşsizle yüzde 7' i aştı» ve benzeri haberlere,

(Devamı 5. Sayfada)

Genç Sosyalistler birliği kuruldu

Merkezi İstanbul'da olan Genç Sosyalistler Birliği geçtiğimiz hafta içinde bir çok bürokratik engelden sonra kuruluşunu tamamladı ve çalışmalarına başladı.

GSB'nin amaç maddesinde özet olarak şöyle deniyor: «GSB emekçi ve öğrenci gençliğin gönüllü birliği olup, genç kuşağın ekonomik, sosyal, ulusal, kültürel ve politik hakları için mücadele eder. GSB'nin dünya görüşü sosyalist fikirler dem oluşur. Örgütün etkin mücadelesi dünya barışına ulaşılması, dünya halklarının kardeşliğinin sağlanması içindir. GSB, özellikle anti demokratik, militarist, milliyetçi-şoven eğilim ve akımlara şiddetle karşıdır.»

GSB kurucuları,

Bayısal Gürsoy, Mustafa Satıq, İlhan Özcan, Mehmet Yelkenci, Mehmet Ali Kutlu, Necip Demirer, Orhan Doğançay, Abdülselam Suvalıçı'dır.

Türkiye finans kapitali faşist İran'la «işbirliği»ni hızlandırıyor

Siyasi özgürlükler için güçbirliği

Emperyalistler ve yerli ortaklarının bir bölüğünün koparduğu «Milliyetçi Cephe» yaygaraları devam ederken, zaten fillen varolan bu «İmrik» ve zulüm cephesinin emekçilerimiz üzerindeki baskısı, saldırısı ve halk düşmanı uygulamaları hayasızca ilerliyor.

1945 yılında general Muğlalı'nın «İrfan» emriyle Doğu'da (Ovalıçı'de) 33 köylünün kurşuna dizilmesi olayının bir tekrarı, aşağı yukarı benzer bir şekilde ve bu kez bir jandarma yüzbaşının emriyle Viranşehir'de 20 köylünün katledilmesi biçiminde tekrarlandı. Bu olay yıllardan beri Doğu'da emekçi halk üzerinde sürüp gelen faşist-şovenist uygulamaların ve ulusal baskıların yeni bir örneğidyi. Ve pek İlerici, pek demokrat ve özgürlükçü «Sayılan» yazarlar bile bu katliam olayını suskunlukla geçiştirmeçi tercih ettiler. Oysa fikir özgürlüğü aydınların tıkhin sporu değildir, Fikir özgürlüğünün siyasi temeli, emekçi yığınların burjuva diktatörlüklerini yerlletmek için verdikleri demokrasi ve siyasi özgürlükler mücadeleseldir, Emekçi sınıflar temelinden kopuk siyasi özgürlükler sermayeye sarar varmayeceği için burjuvazi tarafından makbul karşılanır,

(Devamı 5, Sayfada)

İşçi sınıfımızın ve bütün çalışan kitlelerin düşmanı olan yerli finans kapital, ağababası ABD Emperyalizmi'nin de dürtüsüyle Faşist İran'la daha sıkı bir işbirliğiğne girme ha zırlıkları içerisinde, Bu İşbirli ği hem askeri, hem siyasi olan de «ekonomik» anlamdaki bir işbirliği şeklinde somutlaşıyor. Güdülen amaç açık: Yunanistan,Türkiye ve İran üçlüsü aracılığı İle İran Rejiminin baskı altında tutmak, özellikle ABD Emperyalizminin, onun uşaklarının ve hatta Siyo nizmin hizmetinde görev görecek bir «ittifak» oluşturmak. Nitekim yerli finans kapitalin en «mutemet» sözcülerinden Milliyet Gazetesi'nin İran Şahı'nı Yılın Adamı olarak tanıt mağa çalışması ve bu arada «İnfiî» Abdi İpekçi'nin İran'ın İstanbul Başkonsolosluğu'na vekalet eden Firuz Feyat'la ga zetenin bütün bir sayfasını kaplayan bir röportaj yapması kişi rastantı değil; alınlne gayet hesaplı bir uygulamanın gös-

(Devamı 5, Sayfada)

Viranşehir katliamını 32 kuruluş kınadı

● Katliam, 1943 yılında Van'da Özalp kasabasında 33 köylünün kurşuna dizilmesi olayının bir tekrarı olarak niteleniyor

Viranşehir katliamının yanıları günden güne büyüyerek sürüyor ve halkımızın demokratik mücadelesinin bir parça sı oluyor son olarak 32 kurulu şun katıldığı basın toplantısın da katliamın İçyüzü açıklandı. Daha önce de, Devrimci Demokratik Kültür Derneği, uzun bir açıklama ile, olayı ay rıntılarıyla duyurmuştu.

1943 yılında Van'da Özalp kasabasında 33 köylünün kur şuna dizilmesi olayının bir tek rarı olarak nitelenen Viranşehir katliamı şöyle olmuştur:

8 Aralık 1974 cünü ellerin deki bazı malları Türkiye'ye geçirmek isteyen birkaç kaçakçı grubu, Tüven'de (Suriye'ye ait Ceylanpınar tarafın da bir kasaba) bir araya ge terek, serbest geçiş sağlık ve amacı ile MAHMUT MİĞYT adlı Adyan köyünden bir çıb sa her at başına 1200 lira ve rerek Viranşehir'e gönderilme sini sağlıyorlar. Mahmut MİĞYT durumu Viranşehir sey yar jandarma tabur komutanına (yüzbaşı) bildiriyor.

Yetmişdört kaçakçıdan olu şan adı geçen grup, 10 aralık 1974 gecesi Gümüşsuyu mevki inde serbestçe Viranşehir top raklarına üç kilometre kadar ilerliyorlar. Dört Cemse asker kaçakçıdarın ardına düşüyor ve kendilerine yetişir yetişmez, «İhtar» ya da «teslim o lun» çağrılarında bulunmadan, kaçakçılar üzerine ateş etmeye başlıyorlar. Neye uğra dıklarını şaşıran kaçakçı grubu her biri bir tarafa dağılarak canlınıgma yapıldığına göre çı çig parasının istendiği zamı ile ateşe karşılık vermiyorlar.

Kaçakçılar kaçışırken, ateş hattında bulunan sekiz kişi h nen silâhlarını kaldırarak teslim oluyorlar. Diğer kaçakların birçoğu yara alarak clay yerin den uzaklaşıyor.

Bunlardan üçü Akçakale köylerinde, dört kişi Suriye'de, iki kişi Viranşehir'de bir mağarada, geri kalan bir kişi de Urfa iline tedavi edilmek üzere götürülürlerken ölmüşler dir. Teslim alınan sekiz kişi askeri bir arama ile sınıra bir kilometre yakın bir yere gömü rülüyor askeri cemselerden inderilmek sureti ile topluca ü zerlerine ateş ediliyor. Tek ya ralı kalan Şahnan'ın bütün yaralarına rağmen tahir ko mutanı yıldıza ümid ve ca fus planlaması yapıyoruz. bi ze sizin kelleriniz lazım» di yerek, adı geçeni de orada vurduruyor.

Cumhuriyet savcısı tutanak tutmak amacı ile hadise yerine getiriliyor. Olayı gören Cumhuriyet savcısı, bunun çok hınharca bir katlıam olduğunu, söylüyor sağ olarak yakalanan kişilerin toplu olarak öldürülmelerinin kasıtlı sakınca larını bildirerek, cyfdaşan ma sil oluyor da bu adamlar» hep bir arada öldürülüyor, hiç biri si sağa yada sola kaçmadı mı» diyor.

Yüzbaşı; «savcı bey, sen böyle şeylere karışma, bu kaçak çılar Suriyeye geri kaçarlar ken arkadan vuruılmışlardır,

(Devamı 5, Sayfada)

TSİP toplantısında faşizm kınandı

«İŞ EKMEK HÜRRİYET FAŞİZME NİHAYET»

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin Ankara'da düzenlediği Faşizmi Protesto toplantısı geçtiğimiz Cuma günü Atatürk Spor Salonu'nda yapıldı.

Toplantıda, TSİP Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu, Ankara İl Sekreteri Veli Gürcan, İstanbul İl Başkanı İbrahim Sezven, Kıbrıs'lı öğrenci Mehmet Ali Talât , Tüm Dokuma-İş Sendikası adına Emin Nedim Gülkaç, GSB Genel Sekreteri Mustafa Satıq, TSİP Eğitim Propaganda Sekreteri Oya Baydar konuştular.

Genel Sekreter Yalçın Yusufoğlu, özel ilide Doğu halkı üzerindeki faşist baskıları anlattı ve Neyşehir katliamı'nı kınadı. Sık sık «Halklara Özgürlük» sloganıyla kesilen konuşmasında, faşizm şovenizm bir, ikiteliğini, anti faşist cepheniı, özünde İşçi köylü ittifakı anlamına geldiğini ve bu cep hede İşçi sınıfı öncülüğünü vurguladı.

(Devamı 5, Sayfada)

Tütün piyasası açılıyor

Ege üretici tütün piyasası açılıyor. Üreticilerin, yani çeşitli tabakalardan, küçük, orta, zengin köylülerin ürettikleri tütünlerle, büyük kapitalist işletmelerin ürettikleri tütünler satışa çıkarılacak.

Tütün alıcıları, başta Tekel ve yerli, yabancı şirketlerdir. Yabancı firma olarak başlıca ABD Geri Tobacco vardır. Bir yerli-yabancı sermaye ortaklığı olan Abdi Fuat Akev ve Şürekası Şirketi'nin yanında Seyit Nevzat Karagöoğlu şirketi de alım yapacaktır.

Tütün fiyatın bu yıl 25 TL civarında olacağı söylenmektedir. Bu, diğer bütün tarım ürünlerinde olduğu gibi, yine, fakir ve zengin üreticilerin ürettikleri tütünün satılması demektir. Oysa az toprallı, yoksul üreticiler, ürünlerini daha pahalıya mal etmekte ve daha az verim alabilmektedirler. Ürünler ayrı fiyatın satılmıca, yoksul daha yoksul, zengin daha zengin olmaktadır.

Öte yandan, bütün kredi mekanizmaları, gerek devlet gerekse özel bankalar tarafından, büyük toprallı, zengin üreticilerin çıkarları doğrultusunda işletilmektedir.

Oysa günümüzdeki ağır sömürü ve yurgun koşullarda, İNTİFİ önlümlüdeki sayısında ayrıntılı bir yazı yayınlayacaktır,

Diyarbakır'da faşizm protesto edildi

TÖB-DER Diyarbakır şube, sinin düzenlediği «Faşizme karşı güçbirliği» yürüyüşü 4 Ocak 1975 günü yapıldı, Beş bini aşkın, İşçi, köylü, öğretmen ve gencin katıldığı yürüyüş başarılı geçti. Yürüyüşe Diyarbakır TÖB-DER'in tüm İlçeleri, ve Mardin şubesi katıldı.

Yürüyüşün etkisizleştirilmesi İçin görevliler ellerinden geçen cabayı harcamışlardı. O zatlerde halkın yoğun olarak bulunduğu yerlerden geçiş İzni verilmedi. Buna rağmen pamuklarını satmak İçin sıra bekleyen köylüler de yürüyüşüge katıldılar,

Yürüyüşte TÖB-DER dışında Sosyal-İş ve Doğu Oleyis sendikaları ve diğer sendikalara bağlı İşçiler katıldılar. Yürüyüşte Kıbrıs'ta Türkiye'nin neo-sömürgesi olduğu yerlerden geçiş İzni verilmedi. Buna rağmen pamuklarını satmak İçin sıra bekleyen köylüler de yürüyüşüge katıldılar,

Yürüyüşte TÖB-DER dışında Sosyal-İş ve Doğu Oleyis sendikaları ve diğer sendikalara bağlı İşçiler katıldılar. Yürüyüşte Kıbrıs'ta Türkiye'nin neo-sömürgesi olduğu yaf, Engeni, Bismil Batman, Lice, Derik, Kımıltepe, Nusaybin şubelerinin ortaklaşa İm zaladıkları ve dağıttıkları bildirinin bir bölümünde şöyle denıyorduı:

«Yalan ve sömürünün yönte mi, her yerde ve her zaman ay nıdır: TERÖR. Emperyalizm ve yerli uşakları da bu yola başvurdılar.

Anarşi yaratanlar, demokrasiye pusu kurarlar faşistlerdir. Ama gözaltına alınanlar tutuklanınlar, dövülenler, öldürülenler, İşçiler, köylüler, sürülenler sayısında İşçi ve

Milletler ve sömürgeler sorunu üzerine tezlerin ilk taslakları

V. İ. LENİN

5 Haziran 1920

1) Genel olarak eşitlik, özel olarak milli eşitlik sorunun soyut yada biçimsel bir konuluşu, tabiatı gereği, burjuva demokrasisi niteliği taşır. Fordin genel olarak "insan hakkı" ilkesi, bütün insanların mutlak surette eşit olduklarını ileri sürerek meta üretimindeki ilişkilerin bir yansıması olan eşitlik fikrini, sınıfların ortadan kaldırılmasına karşı kesin yürütülüşü mücadele bir aldatmacıdır, Eşitlik düşüncesinin gerçek anlamı, sınıfların ortadan kaldırılması düşüncesidir.

2) Burjuva demokrasisiyle savaşma, onun sahteliğini, iki yüzlülüğünü açığa vurma temel görevi ile uygun olarak, Komünist Partisi, burjuva boyunduruğunu kırma yolunda işçiler arasında mücadelesinin baş savunucusu sıfatıyla ulusal ve milli meselede de soyut ve biçimsel ilkelere değil, tıkın özgül tarihi durumun, ve en başta ekonomik koşulların konu ve bir değerlendirmesine; ikincisi, ezilen sınıfların, sömürülen emeğçi halkın çıkarlarıyla, halkın sınıfın çıkarını içeren genel milli çıkarlar kavramı arasında açık seçik bir ayrımı; üçüncüsü, dünya nüfusunun muazzam çoğunluğunun kendisinin zengin ve feri kapitalist ülke elinde sömürge ve finans esareti altına alınmış olduğu gerçeğini, finans - kapital ve emperyalizm çağının bu karakteristiğiz özelliğini hasır altı eden burjuva demokratik yalanlar karşısında, ezilen, bağımlı ve siyrılı milletlerle ezen, sömüren ve hakim milletler arasında yine aynı ölçüde açık ve seçik bir ayrım yapılmasına duyuru durmalıdır.

3) Ünlü «Batı demokrasilerinin» Versailles Andlaşmasının, gücsüz milletlere karşı, Alman Junkerlerinkiyle Kazanın Brest - Litovsk Andlaşmasından da daha hınhar ve alçak bir şiddet hareketi olduğunu 1914 , 18 emperyalist savaşı bütün milletlere ve bütün dünyanın ezilen sınıflarına eşyan beyan göstermiştir. Cemiyeti Akvam ve İtilafın savaş-sonrası siyasetinin tümü bu gerçeği daha da büyük bir açıklık ve kesinlikle göstermektedir. Bunlar her yerde gerek ilerici ülkelerin proleteryasının, gerekse sömürge ve bağımlı ülkelerin emeçki halklarının devrimci mücadelesini kuşatmakta, milletlerin kapitalist düzende barış içinde ve eşit olarak bir arada yaşayabileceğine dair küçük burjuva hayallerinin göküşünü hızlandırmaktadır.

4) Bu temel önermelerden çıkan sonuç şudur: Komünist Enternasyonalin milletler ve sömürgeler sorununda bütün siyaseti, herşeyden önce toprak sahipleriyle kapitalistleri alaşağı etmek için ortak mücadelede bütün milletlerin ve ülkelerin proleterleri ve emeçki yığınları arasında daha sıkı bir birliğe dayanmalıdır. Ancak bu birlik, kapitalizme karşı ortak bir sağlama bağlar; bu birlik olmaksızın milli basının ve eşitsizliğin ortadan kaldırılması imkânsızdır.

5) Dünyanın siyasi durumu şu anda proleterya diktatörlüğünü gündeme koymuştur. Dünyada siyasi gelişmeler zorunlu olarak tek bir odak noktasında toplanmaktadır: dünya burjuvazisinin Soyvet Rus Cumhuriyetine karşı mücadelesi. Bu mücadelede bir yandan bütün ülke burjuvazilerinin gücü hareketleri, öbür yandan tek kurtuluşlarının şüra sisteminin dünya emperyalizmine karşı zafer kazanmasına bağlı olduğunu acı tecrübeler sonucunda öğrenen sömürgelerdeki ve ezilen milliyetler arasındaki bütün milli kurtuluş hareketleri, sonunda olarak Sovyet Rus Cumhuriyeti sevgesinde toplanmaktadır.

6) Dolayısıyla, şimdiki halde çeşitli milletlerin çalışan halkları arasında daha sıkı bir birlik ihtiyacını yalnızca tamamıyla yada yalnızca ilan etmekle yetinemeyiz. Bütün milli ve sömürge kurtuluş hareketlerinin Sovyet Rusya ile en sıkı ittifakın gerçekleştirilmesi ve sürdürülmesi, bu İttifakın biçimi her ülkenin proletaryası içinde komünist hareketin gelişme düzeyi, yada geri kalmış ülkelerde ve geri kalmış milliyetler arasında burjuva demokratik kurtuluş hareketinin gelişme biçimi tarafından belirlenmektir.

7) Federasyon, aşırı aşırı milletlerin emeçki halkının tam birliğine doğru bir çeşitli biçimidir. Federasyonun mümkün olabileceğini, pratikte, hem R.S.F.S.C ile diğer Sovyet Cumhuriyetleri (geçmişte Macar, Fin ve Letonya; günümüzde Azerbaycan ve Ukrayna) arasındaki ilişkiler, hem de R.S.F.S.C. içinde eskiden kendi devletlerine da, özerkliğe de sahip olmayan milliyetlerle (mesela R.S.F.S.C'de 1919 ve 1920'de kurulan Başkır ve Tatar özerk cumhuriyetleri) ilişkiler tespit etmiştir.

8) Bu konuda, şüra sistemi ve şüra hareketi esas üzerinde ortaya çıkmakta olan bu yeni federasyonları daha da geliştirmek, inceleyip tecribe ile sınamak Komünist Enternasyonalin görevidir. Federasyonun tam birliğe doğru bir çeşiç biçimi olduğunu bakıp ederken, durmadan daha sıkı federal birlik için çaba harcamak gerekir. Burda akılda tutulacak hususlar şunlardır; bir, bütün dünyanın «askeri açıdan koyu bakıl etmeyecek ölçüde daha güçlü emperyalist devletleri tarafından kuşatılmış olan şüra cumhuriyetleri en sıkı bir ittifak olmaksızın mümkünü yok ayakta kalacaktır demek; şüra cumhuriyetleri arasında sıkı bir ekonomik ittifak gereklidir ,yoksa emperyalizmin dağıtığı üretim güç ler yeniden ve emeçki halkın refahı sağlanamaz ilg. bütün milletlerin proleteryası tarafından yeknpare bir bütün olarak ve ortak bir plan gözetilerek düzenlenen tek bir dünya ekonomisi yaratılmasına doğru bir eğilim vardır. Bu eğilim daha şimdiden kapitalist düzende kendini belli etmiştir; sosyalist düzende daha da geliştirilip tamamlanması kaçınılmazdır,

9) Komünist Enternasyonalin devlet içindeki ilişkiler alanında milli siyaseti, burjuva demokratizmin -gerek şöyle olduklarını açıkça ilnaf edenlerin, gerekse kendilerine sosyalist diyenlerin (İkinci Enternasyonal sosyalistleri)- yaptıkla. ri gibi milletlerin eşitliğini tastıc kılıcı, biçimsel ve salt biçimin nitelğinde, hiç bir gerçek tahakküde girmekstain tamamıyla sınırlandırılamaz,

Komünist partileri parlemento içinde olsun, dışında olsun, yürütülebileri bütün propaganda ve ajitasyonda, durmadan, demokratikte sınıyasalarına rağmen bütün kapitalist ülkelerde milletlerin eşitliğine ve milli azınlık haklarına tasalluz edilmekte olduğunu gözler önüne sermeklidirler. Ayrıca ,hem ancak şüra sisteminin önce proleterleri, sonra da bütün çalışan nüfusu burjuvaziye karşı mücadelede birleştirerek milletlerin gerçek eşitliğini sağlayabileceğini, hem de, ikincisi, bağımlı ve hakları ellerinden alınmış milletlerin (mesela Irlanda, Afrika ülkeleri, ve) sömürgelerdeki devrimci hareketlere bütün komünist partilerinin doğrudan doğruya yardım etmeleri gerektiği durmadan anlatılmalıdır.

Özellikle önemli olan bu sonucu şart yerine getirilmekizim, gerek başlıca ülkelerin ve sömürgelerin baskı altında tutulmasına karşı mücadele, gerekse onların ayrılma hakkının tanınması, İkinci Enternasyonal partilerinde görülüdü. gi gibi sahte bir tabeladan ibaret kalır.

10) Enternasyonalciliğin larfa kabulü, sonra onun yerini bütün prongonda, ajitasyon ve pratik çalışmalarda kılçık burjuva milliyetçiliğinin alması sade İkinci Enternasyonal partileri arasında değil, ordan çeklenler arasında da, hatta çoğu kez şimdi kendilerine komünist diyen partiler arasında da çok yaygındır. Proletarya diktatörlüğünü milli bir diktatörlükten (yani, tek bir ülkede var olan ve dünya siyasetini etkileme gücünden yoksun bir diktatörlükten) milletlerarası bir diktatörlüğe (yani, en azından birkaç ileri ülke) kaçıp kaçayan ve genel olarak dünya siyaseti üzerinde etkisini gösterebilen bir diktatörlüğe) dönüştürme görevi gittikçe daha büyük bir zorunluluk olarak belirdikçe, bu belaya karşı, kökleri çok derine giden küçük burjuva milli duygularına karşı mücadele etmek gerekmektedir. Bu belaya karşı mücadele etmek gerekmektedir ki, Sovyet milliyetçiliği, sait milletlerin eşitliğinin tanınmasını enternasyonalciliği fan eder ve ordan bir adım ileri gitmez. Bu tanınmanın sadece kâfiz kalması bir yana, küçük burjuva milliyetçiliği milli benci ziana hiç dokunma; öyse pro. leter enternasyonalciliği ise bir bir ödeğal proleter mücadelesinin çıkarlarının dünya çapındaki proleter mücadelesinin çıkarlarına bağımlı kılınmasını, sonra da burjuvaziye karşı zafer kazanmakta olan bir milletin milletlerarası sermayenin alaşağı edilmesi yolunda en büyük milli fedakarlıkları katlanmasını ram olmasını ve bu fedakarlıkların katlanmasını gart koşar.

Böylece, kapitalizmle süresini tamamlamış, gerçekten proleteryanın öncüsü olarak hareket eden işçi partileri olan ülkelerde enternasyonalcilik kavramı ve siyasetinin oportu. nistler ve küçük burjuva pastırtılarının saptırılmasına karşı mücadele başta gelen en önemli görevlerindir.

11) Feodal yada pederşahi ve pederşahi - köylü ülkelerin halkın olduğu daha geri ülkelerde ve milletlerde şu hususları göz önünde tutmak özellikle önemlidir:

Bir, bütün Komünist partileri bu ülkelerdeki burjuva demokratik kurtuluş hareketine yardımcı olmalıdırlar. En çok yardımı yerine getirme görevi de, geri kalmış milletin bir sömürge olarak yada malî bakımdan bağımlı olduğu ülkenin işçilerinin omuzlarındadır;

İki, geri kalmış ülkelerde papazlarla ve diğer sözü geçer gerici, orta çağ kalıntısı unsurlarla mücadele sorunlu. dur.

Üç, Avrupa ve Amerikan emperyalizmine karşı kurtuluş hareketini hanların, toprak ağalarının, mollaların ve. durumunu pekiştirme çabasıyla bağdaştırmaya uğraşan Pan - İslâmizm ve benzeri akımlarla mücadele sorunludur;

Dört, geri kalmış ülkelerde toprak ağalarına, büyük toprak mülkiyetine ve feodalizmin her türlü belirtilerine, kalıntılarına karşı köylü hareketini özellikle desteklemek gerekir. Ayrıca, Rusya'nın Ekim Devrimi deneyimi, köylü hareketi arasında mücadele yürütmek gerekir ki, bu hareket, sonunda olarak SSB'nin dünya devrimi çıkarlarına bağımlı kılınmasını, sonra da burjuvaziye karşı zafer kazanmakta olan bir milletin milletlerarası sermayenin alaşağı edilmesi yolunda en büyük milli fedakarlıkları katlanmasını ram olmasını ve bu fedakarlıkların katlanmasını gart koşar.

Böylece, kapitalizmle süresini tamamlamış, gerçekten proleteryanın öncüsü olarak hareket eden işçi partileri olan ülkelerde enternasyonalcilik kavramı ve siyasetinin oportunistler ve küçük burjuva pastırtılarının saptırılmasına karşı mücadele başta gelen en önemli görevlerindir.

11) Feodal yada pederşahi ve pederşahi - köylü ülkelerin halkın olduğu daha geri ülkelerde ve milletlerde şu hususları göz önünde tutmak özellikle önemlidir:

Bir, bütün Komünist partileri bu ülkelerdeki burjuva demokratik kurtuluş hareketine yardımcı olmalıdırlar. En çok yardımı yerine getirme görevi de, geri kalmış milletin bir sömürge olarak yada malî bakımdan bağımlı olduğu ülkenin işçilerinin omuzlarındadır;

İki, geri kalmış ülkelerde papazlarla ve diğer sözü geçer gerici, orta çağ kalıntısı unsurlarla mücadele sorunlu. dur.

Üç, Avrupa ve Amerikan emperyalizmine karşı kurtuluş hareketini hanların

Ulus nedir?

ULUŞ (Millet) adı verilen topluluk bilimsel dille bir *tarihsel kategori* olup, Modern toplumun ürünüdür. Uluslar özellikle modern toplumun kapitalizm basamağında ortaya çıkmışlardır. Sınıflı toplumun kapitalizm öncesi aşamalarında çeşitli adlar altında varolan topluluklar kapitalistleşme ile birlikte *Ulus* niteliğine bürünmüşlerdir.

Bugün yeryüzündeki uluslardan bir kısmı sosyalist sisteme geçmişler ve bu uluslarda işçi sınıfı iktidarları kurulmuştur. Kapitalizm döneminde gerçekleşen uluslaşmanın iktisadi temelini aşağıda göreceğiz. Ancak, hemen şunu da söyleyelim ki, günümüzdeki uluslardan bir kısmı, özellikle bugün Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti ni meydana getiren uluslar, 1917 devriminde henüz ulus karakterini bile taşımıyorlardı. Fakat ileri ulusların proletaryasının öncülüğünde, ve işçi sınıfı enternasyonalizminin bayrağı altında bu topluluklar, kapitalizm dönemini yaşamadıkları halde, sosyalist sistem içinde uluslaşmışlar ve doğrudan doğruya sosyalist ulus halinde ortaya çıkmışlardır. Gene kapitalizm dönemini yaşamadan uluslaşan topluluklara bir örnek olarak Moğolistan'ı gösterebiliriz.

Ulus nedir?

Ulus (Millet) tarih boyunca var olmuş bir biçimlenme değildir. ULUŞ, KAPİTALİZMİN ÜRÜNÜDÜR. Kapitalist ekonomi temeli, toplumsal biçimlenme olarak ULUS'u yaratmıştır.

Yeryüzündeki ulusların pek büyük çoğunluğu kapitalistleşmeye bağlı olarak meydana gelmiştir. Sosyalizm çağında, sosyalist uluslar haline dönüşen ve dönüşecek olan bu uluslar, yeryüzünde sınıflar ortadan kalkıp sosyalizmin yukarı aşamasına, sınıfsız topluma geçilene kadar devam edecektir. Yeryüzünde tüm ulusların kalktığı bir toplum, ancak sınıfların ortadan kalktığı bir toplum olacaktır.

ULUSUN TANIMI:

Ulusun bilimsel tanımını Stalin şöyle veriyor:

«Ulus, dil, toprak ve iktisadi yaşantı birliğinin ve ortak kültür biçiminde beliren ruhi şekillenme birliğinin hüküm sürdüğü, tarihi olarak meydana gelmiş istikrarlı bir topluluktur.»

Ulus, bilim dilinde, bir *kategoridir* (gruptur). Sosyalizmin bilimi, *kabile* veya *aşiret*'in (tribü'nün) etnografik bir kategori olduğunu, ırkın ise biyolojik özellikleri esas olduğu için antropolojik kategori olduğunu belirtir. Gene bilimsel sosyalizme göre *ulus bir tarihsel kategoridir.* (Stalin, Marksizm ve Milli mesele, sf: 20)

Ulusun tarihsel süreç içinde ortaya çıkmış bir kategori olduğunu bileceğiz; ama bu kategorinin bir alt kategori (grup) olduğunu da asla unutmayacağız. Çünkü, sınıflı toplumda geçildiğinden bu yana, toplumlarda esas kategoriler *sınıflar*'lar olmuştur. Ancak kapitalizm çağının bir tarihi kategorisi olan ve sosyalist toplumun ilk aşamasında devam eden *ulus*, değil, alt kategoridir. Sınıflı toplumlarda, asıl kategori *sınıflardır.*

Şu halde ulusu karakterize eden özellikleri tekrar belirleyecek olursak; bunlar: ***Dil birliği, toprak birliği, ruhi şekillenme birliği*** ve ***iktisadi yaşantı birliği***'dir. Bu ana karakteristiklerin bir *bütün* olduğunu bilmek ve mekanik ayırımlara düşmemek şarttır.

Kapitalizm döneminde uluslaşmanın iktisadi temelini Lenin şöyle anlatıyor:

«Bütün dünyada, kapitalizmin feodalizme karşı nihai zafer dönemi, milli hareketlerle ilgili olmuştur. Bu hareketin iktisadi temeli meta üretiminin tam zaferini sağlamak için yurtiçi pazarı ele geçirmek zorunda olması, aynı dili konuşan bir halkın yaşadığı bölgeleri siyasi bakımdan birleştirme sonunda olması gerçeğin de yatar ve bu dilin gelişmesini ve edebiyatta kök salmasını önleyen bütün engeller ortadan kaldırılmalıdır. Dil insanlar arasında anlaşmayı sağlayan en önemli araçtır. (Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, sf. 54)

Tekrar belirtelim ki sosyalist sistem altında uluslaşan birkaç ulus dışında, uluslaşma kapitalizm çağının olgusudur. Yani milletler kapitalizm çağında doğmuştur. Milletlerin ortak karakterlerinden olan *dil, toprak* ve *kültür* birliği iktisadi faktör, yani *iktisadi yaşantı birliği* kapitalizm çağında, kapitalist toplumda gerçekleşmiştir. Bu nedenle, kapitalizm öncesi dönemin topluluklarına *millet* diyemeyiz.

Engels, «Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni» adlı eserinde, daha sonra (kapitalizm çağında) millet haline dönüşen toplulukların, prekapitalist çağdaki ortak özelliklerini belirtmek için bir kaç kez «milliyet» terimini kullanmıştır. (Adı geçen eser, Sol Yay. 1971, sf. 205, 216)

Stalin, ulusların kapitalizm öncesinde doğduğunu ileri süren bazı sosyalistlere verdiği cevapta şunları söylüyordu:

«Şüphe yok ki ulusun unsurları, —dil, toprak kültür birliği vb.— gökten düşmemişlerdir. Ve daha prekapitalist dönemde yavaş yavaş teşekkül etmişlerdir. Ama bu unsurlar o zaman henüz ruşeym (embriyon) halindeydiler. Ve en elverişli durumda, uygun, belirli şartların varlığıyla gelecekte teşekkül edecek olan ulusun potansiyel etkenleri sayılabilirler. Bu potansiyel ancak ulusal pazarlarıyla, iktisadi ve kültürel merkezleriyle yükselen kapitalizm döneminde gerçeğe dönüşebilmiştir.» (Marksizm ve Milli Mesele, Sol Yay. sf. 143)

Sosyalist Uluslar ve Enternasyonalizm

Kapitalizm ulusların oluşmasını gerçekleştirmiş, daha sonra da uluslararası burjuvazinin çıkarları açısından ulusal duvarların yıkılmasına çalışmıştır:

«Kapitalizm, gelişmesi sırasında milli mesele konusunda iki tarihi eğilim gösterir: birincisi ulusal yaşantının ve ulusal hareketlerin uyanışıdır, her türlü ulusal baskıya karşı mücadele ve ulusal devletin kuruluşudur. İkincisi, uluslar arasında her türlü ilişkilerin gelişmesi ve çoğalmasıdır, ulusal çitlerin yıkılması ve sermayenin genel olarak ekonomik yaşantının, siyasetin, bilimin vb. uluslararası birliğinin yaratılmasıdır.

Bu iki eğilim Kapitalizmin evrensel kanunudur. Kapitalist gelişmenin başlangıcında birinci eğilim egemendir, ikinci eğilim olgunlaşmış olan ve bir sosyalist toplum biçimini almaya doğru yol alan kapitalizmin

(Devamı 5. sayfada)

Ulus ve halk kavramları

Günümüzde burjuva ve küçük burjuva ideoloklar tarafından çarpıtılan ve üzerinde kavram kargaşası yaratılan ulus (millet) ve halk kavramları nedir?

Günümüzde, sömürünün devam ettiği toplumlar da, ulus ve halk kavramları biribirinden farklı kavramlardır. Çağımızda sömürücü sınıfların var olduğu toplumlarda, o toplulukta içinde varolan *tüm* sınıf ve tabakalar *ulus*'u meydana getirirler. Bu nedenle, ulus terimi, esas kategori olan *sınıfları* gözden gizleyip, *millet* kavramını öne çıkardığı için sömürücü sınıfların daha çok tercih ettikleri bir terimdir.

Ulus'tan farklı olarak, sömürücü sınıf ve tabakaların varlıklarını sürdürdükleri toplumlarda HALK kavramı sadece *emekçi sınıfları* içerir. Böylece halk kavramının sınıfsal karekteri ağır basar. Çünkü *halk* kavramı, sosyalistlerin kullandığı anlamda, sömürücü sınıf ve zümreleri içinde barındırmaz. Bu nedenle, sosyalistler, «*millet*» ile «*halk*» arasındaki derin *sınıfsal* farkı hiç zaman gözden uzak tutmazlar.

Öte yandan, sömürücü egemen sınıflar, burjuva toplumunda, halk ile ulus kavramlarını aynı şeymiş gibi gösterirler, İşçi sınıfı bilimi bu demagojileri reddeder.

Bazı ulusal kurtuluş savaşlarında, emperyalizme karşı halkın yanında yeralan «milli burjuvazi»nin, bu niteliğiyle halk güçleri arasında sayıldığı görülmüştür, Fakat tarihsel olarak, hiç bir sömürücü kesimi «*halk*»tan sayamayız.

SOSYALİST toplum sözkonusu olduğunda, durum değişir. Sosyalist ulusta da, yenik eski sömürücü egemen sınıflar ortadan kalkana kadar ulus ve halk kavramları ayrıdır. Ama sosyalist kuruluşla birlikte devrik sömürücü sınıflar eriyip gider ve ulus ile halk kavramları aynı olur. Sosyalist ulusların öncü Parti'leri, kendi ulusları için halk veya halklar terimini kullanırlar.

Burjuva ve küçük burjuva ideologlarının sömürücü sınıfların çıkarlarına uygun olarak halk ve millet kavramlarını özdeşleştirme; sınıf gerçeğini halk kavramı ardına gizleme oyunlarına gelmeyelim. *Halk* ile *ulus* kavramlarının sınıf muhtevasını iyi bilmeli ve yerinde kullanmalıyız. Ama *Halk* kavramını kullanırken de onun sınıfsal özünü boşaltıp, soyut bir popülist slogan haline getirmemeli, onu da sınıf muhtevasından soyutlamamalı halk kavramının yanısıra, halkın öncü gücü olan İŞÇİ SNIFI vurgulamasını ihmal etmemeliyiz.

Çağımız emperyalizme karşı topyekûn mücadelenin verildiği, BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ ve SOSYALİZM mücadelesinin dünya sathında her geçen gün daha da güçlendiği bir çağdır. Çağımız, Sosyalist Devrimler ve ulusal (halk) kurtuluş savaşları çağıdır. Çağımız emperyalizmin günden güne gerileyip, çöküşe doğru yolaldığı, yeni yeni krizlere sürüklendiği, buna karşılık SOSYALİZMİN güçlendiği bir çağdır. Çağımız, DÜNYA İŞÇİ SINIFININ, uluslararası finans kapitale ve onun çeşitli çıkarbirlikçilerine karşı her geçen gün yeni başarılar kazandığı bir çağdır. Çağımız, uluslararası işçi sınıfı hareketi öncülüğündeki dünya halklarının emperyalist burjuvaziye ve onun müttefiklerine karşı yeni yeni mevziler elde ettiği bir çağdır. Çağımız, SOSYALİST SİSTEMİN Emperyalist kapitalizme karşı ardı arkası gelmeyen iktisadi, siyasi, teknolojik ve ideolojik zaferler elde ettiği bir çağdır.

Emperyalizmin ve ortaklarının çöküş, SOSYALİZM ve dünya halklarının yükseliş çağında, emperyalizm kolay teslim olmamak için, özellikle azgelişmiş ülkeler üzerindeki saldırılarını arttırmakta, gerici faşist yöntemleri, açık faşist diktaları tezgâhlamağa çalışmakta ve bunu yaparken de şoven - milliyetçi akımları körüklemektedir.

Sağda Milliyetçi Cephe çığlıkları, Mc Charty'ci yaygaralarına karışırken ve demokrat birtakım yazarlar bile Milliyetçi Cepheye karşı çıktıkları halde, halk ile ulus kavramlarının aynı şey olduğunu iddia ederken, burjuvazinin yarattığı kavram kargaşasını ilerici saflara sızdırmaktadırlar.

Öte yandan, sözde «sol» özde sağ bir eğilim uluslararası işçi sınıfı hareketine ve sosyalist sisteme küfrederek ve Marksizm - Leninizm'e yeni izm'ler ekleme çabalarını sürdürerek işçi sınıfı enternasyonalizmini tahrip etme çabalarını devam ettirmektedir.

Türkiye'de sağlı sollu yaratılmak istenen tüm kavram kargaşalarına karşı mücadele etmek için, halk, millet, milliyetçilik, enternasyonalizm, şovenizm vb. gibi kavramları İŞÇİ SINIFININ BİLİMİ açısından tekrar tekrar ele almak, çeşitli ajitasyon - propaganda görevlerimiz arasında yer alıyor. Bu hafta MİLLET (Ulus) ve HALK tanımlarına ve ENTERNASYONALİZM ile ŞOVENİZM'in uzlaşmaz zıtlığına kısaca değineceğiz.

YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ HALKLARIN KARDEŞLİĞİ

Enternasyonalizm ve şovenizm

Ulus Nedir? başlıklı yazıda, Lenin'den yapılan alıntıda ulusal hareket ve ulusal mesele açısından kapitalizmin ikiyarı dönem ve eğilim taşıdığını belirten Lenin'in vurgulaması, aynı zamanda, proletarya enternasyonalizminin maddi temelini ve anahtarlarıyla ortaya koymaktadır.

Gerçekten de kapitalistleşmenin geliştiği aşamada, gelişmiş ülkelerin burjuvazileri milli niteliklerini aşıp, uluslararası niteliklere bürünmüşler. tekelcileşme ile büsbütün hızlanan bu karakter, burjuva kozmopolitliğini ve «sermaye enternasyonalizmi»ni doğurmuştur.

Sermayenin bir enternasyonalizm değil de kozmopolitlik olan uluslararası hüviyetine karşılık, işçi sınıfı da kendi enternasyonal birliğini güçlendirmeğe başlamıştır.

«İlkönce, ulusal hareket bakımından biribirinden esaslarklar taşıyan kapitalizmin iki ana dönemi arasında kesin bir ayrım yapılmasını gerektirir. Bir yanda feodalizmin ve mutlakiyetin yıkılış dönemi, milli hareketlerin ilk defa olarak, yığın hareketleri haline geldikleri ve basın aracılığıyla, temsili kurumlara katılma vb. yoluyla halkın bütün sınıflarının şu ya da biçimde politikaya çekildiği burjuva demokratik toplum ve devletlerin kuruluş dönemi. Öte yanda, uzun zamandanberi kurulmuş olan anayasa düzenleriyle, proletarya ile burjuvazi arasında gelişip güçlenmiş çelişkisiyle kesin olarak kristalleşmiş kapitalist devletler dönemi —kapitalizmin çöküşünün arifesi— diye adlandırabileceğimiz dönem vardır.

Birinci dönemin tipik özellikleri genel olarak siyasi özgürlük ve özel olarak ulusal haklar uğruna mücadele için, ulusal hareketlerin uyanması ve nüfusun en kalabalık ve en 'yavaş' bölümünü teşkil eden köylülerin harekete katılmasıdır. İkinci dönemin tipik özellikleri yığınsal burjuva demokratik hareketlerin bulunmayışı, gelişmiş kapitalizmin ticari ilişkilere tam olarak sürüklenmiş ulusları biraraya getirirken, bunların hergün artan ölçüde biribirlerine karışmalarını sağlarken, uluslararası ölçüde birleşmiş olan sermaye ile uluslararası işçi hareketi arasındaki çelişkiyi ön plana itmesidir.» (Lenin, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, Sol. Yay, s. 60)

1914 yılında kaleme alınmış bu sözler bize, özellikle Büyük Ekim Devrimiyle açılmış olan Sosyalist Devrimler ve ulusal kurtuluş mücadeleleri çağının ipuçlarını vermektedir. Lenin, o zamanki kapitalist ülkelerde uluslararası niteliğe bürünen burjuvazi karşısında, Marx ve Engels'in koyduğu enternasyonalist ilkelerin maddi temelini tekrarlarken, öte yandan kapitalizmin başlangıç döneminde ki özelliklere de dikkat çekmektedir.

Gerçekten de bugün uluslararası sermaye ile ulus'ararası işci sınıfı arasındaki çelişki, giderek artan oranda ve dünya çapında iyice ön plana çıkmıştır. Sosyalist sistemin emperyalizme karşı verdiği mücadele, ulusal kurtuluş mücadelelerine olan katkısı ve öncü gücü, yerli proletarya partilerinin halk kurtuluş hareketlerin de oynadıkları güçlü roller ve metropollerde giderek kızışan burjuvazi-proletarya mücadelesi, günümüzde öncü güçler savaşının DÜNYA İŞÇİ SINIFI ile dünya burjuva sınıfı arasında verildiğini, köylülük, gençlik, aydın küçük burjuvazi vb. gibi diğer halk güçlerinin ise, işçi sınıfının müttefikleri olarak bu mücadelede aktif biçimde saf tuttuklarını kanıtlamaktadır.

Ezilen hakların kurtuluş mücadelesi dünya işçi sınıfının rehberliğinde yürümektedir. Ulusal kurtuluş savaşlarının bir kısmında, o ülkelerin işçi sınıfı partileri daha şimdiden fiili öncülüğü gerçekleştirmiş durumdadırlar, diğer bağımsızlıkçı mücadelelerde ise işçi sınıfı partileri giderek güçlenmektedir. Bu mücadelelerin kalıcı başarılara ulaşması ancak işçi sınıfının politik, ideolojik ve örgütsel öncülüğüyle mümkündür.

Dolayısiyle, günümüzden 125 yıl öncesinde bile varolan ve Marx-Engels'in ilan ettikleri *İşçi Sınıfı Enternasyonalizmi*'nin maddi şartları, bugün çok daha güçlenmiştir, ve dünyanın ilgte birinde işçi sınıfının iktidarı elinde tuttuğu günümüzde, uluslararası işçi sınıfı ile uluslararası burjuvazi arasındaki mücadele, sosyalist devrim ve ulusal, veya halk kurtuluş savaşları biçiminde daha da kızışmıştır.

İşçi sınıfının enternasyonal karakteri

Bilimsel Sosyalizmin ilk *Beyanname*'sinde Marx ve Engels şunları söylüyorlardı. (1848):

«İşçilerin vatanı yoktur. Onların olmayan bir şeyi onlardan alamayız. Proletarya herşeyden önce siyasi üstünlüğü nü ele geçirmek, milletin önde gelen sınıfı olmak, kendisini milletin yerine kaim etmek zorunda olduğu için, bu bakımdan kelimenin burjuva anlamında olmamakla birlikte, zaten millidir.

Burjuvazinin gelişmesi, ticaret özgürlüğü, dünya pazarı, üretim tarzında ve buna tekabül eden yaşama koşullarındaki benzerlik sayesinde halklar arasındaki milli ayrılıklar ve çatışmalar her geçen gün biraz daha azalıyor.

Proletaryanın hakimiyeti bunların daha çabuk ortadan silinmelerine yol açacaktır. Hiç değilse başta gelen medeni ülkelerin birlikte hareketi proletaryanın kurtuluşunun ilk şartlarından biridir.»

Bilimsel Sosyalizmin ilk *Beyanname*'sinde belirtilen «İşçilerin yurdu yoktur» cümlesi işçi sınıfının enternasyonal karakterini vurgular. Sözkonusu vurgulama işçilerin tüm özelliklerinin, nitelik olarak her ülkede aynı olduğunu ve tüm dünya işçilerinin çıkarlarının ortak olduğunu belirtir. Çünkü ayrı ülkelerin işçileri, kendilerini Fransız, İngiliz, Alman ya da Rus hissetmekten çok İŞÇİ hissederler. Tüm ülkelerin ZİNCİRLERİNDEN BAŞKA KAYBEDECEK HİÇBİR ŞEYLERİ OLMAYAN işçileri, yani dünya işçi sınıfı, üretim araçlarının özel mülkiyetinden kurtulmuş ve bu nedenle en devrimci, sonuna kadar devrimci olmanın temel şartını gerçekleştirmiş sınıftır.

Burjuvazinin de günümüzde uluslararası niteliğe büründüğü doğrudur. Ama, burjuvazi üretim araçlarının özel mülkiyetine bağlı olduğu için, kapitalistler arasındaki çekişmeler, kapitalizm sona erinceye kadar bitip tükenmeyecektir. Keza, üretim araçlarının mülkiyetine bağlı olan veya böyle özlemleri içinde barındıran küçük burjuvazi de, *emekçi* karakterine rağmen, *enternasyonalist* değildir. Onun ortak küçük burjuva nitelikleri de dünyanın pek çok yerinde benzer olmasına rağmen, o da derin ve dar milliyetçi duygulara sahiptir.

Gerçekte biricik ENTERNASYONALİZM, tüm dünya işçilerinin katıksız ve şaşmaz birliği ve dayanışması, yüksek kollektif aksiyon ruhudur. Dünya halklarını daha fazla sömürmek esasına dayanan ve bu amaçla, ulusal sınırları aşan, emperyalist burjuvazinin bireyci, bencil, sömürgen, ve kozmopolitliğine, vatan ve sınır tanımazlığına karşı, öncü devrimci sınıf proletaryanın, enternasyonalizmi, dünyadaki nihai ve kalıcı barış ve kardeşliği getirecek biricik ideolojik rehberdir.

Ne revizyonist ve ütopistlerin, ne de sömürücülerin enternasyonalizm iddiaları, barış ve kardeşlik çığlıkları gerçekçi ve samimi değildir. Sömürücülerle ütopistler ve burjuva küçük burjuva hümanistler, gerçekte sömürü düzeninin celat ve papazları gibidirler. Lenin'in dediği gibi, sömürücüler cellatlık görevini yaparlarken, revizyonistler, reformistler, ütopistler ise mazlumların teselli etmek görevini üstlenerek papazlık rolünü oynarlar. Böylece yaşanılan cinayet (sömürü) düzeninde, celatla papaz ayrı oyunun iki rolünü paylaşmıştır.

İşçi sınıfı, celladı kaldırma yolunda papazlara değil, kendi devrimci öğretisine, kendi maddi gücüne inanır, güvenir. Bu nedenle, gerçek barış ve kardeşliğin, savaşsız ve alabildiğine özgür, alabildiğine kardeş toplumun biricik öncü kurucusu işçi sınıfı ve onun öncülüğünde kenetlenmiş halk kitleleridir. Gene işçi sınıfı, reformistlerle revizyonistlerin gün gelip enternasyonalizmi terkedip nasıl da sosyal şoven kesildiğini, küçük burjuva hümanistlerinin de, sosyal şovenizme karşı çıkma gözyaşları içinde savaş aleyhtarlığını sosyal barışçılık ve pasifizm biçiminde sözde bırakıp kapitalistlerin ve emperyalistlerin ekmeğine nasıl da yağ sürdüklerini kendi öz deneyleriyle yaşamıştır. Böylece emperyalist savaşlara karşı olan sosyal barışçılarla, onları destekleyen, körükleyen revizyonist sosyal şovenler emperyalist burjuvazinin değirmenine sözde ayrı, özde aynı kanallardan su taşımışlardır.

Bu nedenle, tüm dünya işçilerinin birliğini, halkların kardeşliğini savunan işçi sınıfı enternasyonalizmi, giderek milletlerin kaynaşmasını, ulusal sınırların ve farklılıkların tamamen ortadan kalkmasını sağlayacak sınıfsız topluma giden yolda, gerçek dünya barışına ve kardeşliğine varacak süreçte biricik kılavuzdur.

İşte bu nedenle, «BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ» parolası çok önemli bir evrensel şiardır.

Proletarya sosyalizmi bu şiara uygun olarak, 110 yılı aşkın zamandır yol almaktadır. Dünya işçilerinin birliğini sağlamak için 1864'de gerçekleştirilen BİRİNCİ, ve 1889'da reorganize edilen fakat işçi aristokratları ve küçük burjuva aydınları tarafından yozlaştırılıp, saptırılan ve kuruluş a-

(Devamı 5. sayfada)

1960 SONRASI SOL HAREKETİN ELEŞTİRİSİ

MDD stratejisinin temel yanılgıları

Millî Demokratik Devrim çizgisinin Türkiye açıklamalarını ve bu Türkiye açıklamalarının aslında «önceden çizilmiş» bir stratejiyi doğrulamak üzere biçimlendirildiğini gördük.

Önceden çizilen ve işçi sınıfı öncülüğünün reddiyle «asker-sivil aydın zümre,» «millici sınıflar» öncülüğüne oturtulan bu strateji nasıl bir toplum yapısı gerektiriyorsa öyle bir yapı kurulmaya çalışıldı ve somut durumun somut halili asla söz konusu olmadığı için de strateji meselesi ve strateji tartışmaları örgütlenmenin, bilimin yerine geçirildi.

MDD çizgisinin strateji abartması

MDD'nin, strateji - taktik meselelerinde ilk adımda ortaya çıkan yanılgısı, daha doğrusu pek çok yanılgının vardığı kaçınılmaz nokta, *strateji abartması* ve strteji ile taktiğin kesinlikle birbirine karıştırılması oldu.

Daha önce de sözünü ettiğimiz gibi, MDD çizgisi bir strateji tartışması ile doğdu ve öyle gelişti. Uzun süreler, kadrolar strateji tartışmalarıyla oyalandılar. O kısır «millî demokratik devrim - sosyalist devrim» sunî kamplaşmasının temelinde de strateji abartması ve bu kör dövüşü içinde işçi sınıfının partisi ve örgütlenme meselesinin savsaklanması vardı. Genel bilimsizlik ve «kuyrukçuluk» çizgisi, strateji tartışmalarını da boş kalıplara vardırdı.

Üstelik MDD hareketi, strateji ve taktiği de birbirine karıştırıyordu. Aslında taktik öneriler strateji kılıfı ardında gizleniyor, strateji diye ortaya sürülüyordu. Meselâ, MDD teorisyenleri, emperyalizm komprador - feodal mütegallibeye karşı bütün millici güçlerin birlikte geniş bir cephede mücadele etmelerini öneriyor ve bu mücadelede öncülüğü bu işi kestirme yoldan halledeceğine güvendikleri asker - sivil bürokrat kadroya veriyorlardı. Strateji tesbitlerini bu amaca hizmet edecek şekilde yapıyorlardı. Bu ise, (strateji ve taktiğine ne olduğunu bilirsek) olsa olsa bir taktik sayılabilirdi. Ama böyle bir taktiğin de işçi sınıfının bağımsız politikasıyla ne ilgisi olduğunun cevabı kolay kolay verilemez; çağımızda işçi sınıfı öncülüğünden en küçük taviz verildiği anda, bu taktik bir taviz bile olsa işin sonunda nereye varılacağı görmezlikten gelinemezdi.

Öte yandan, bu strateji «fetişizm» i ve taktik-strateji kargaşası arasında, işçi sınıfının bağımsız siyasal çizgisinin gerektirdiği taktikler üzerinde asla durulmuyor; proletaryanın taktikleri, devrime doğru giden süreçte ve örgütlenmede somut meseleler ve somut taktikler yok sayılıyor, sosyalist hareketin asıl sorunu olan, «devrime giden yolda atılacak somut adımlar nelerdir?» sorusu kimselerin aklına gelmiyordu. Öncülüğü «zinde güçler»e verince, şüphesiz ki MDD ideologlarına kalan görev, işçi sınıfının örgütlenmesi, örgüt meselesi, kitlelerle bağ kurulması değil, olsa olsa «strateji kesmek» oluyordu.

Strateji konusundaki temel yanılgılar, somut mesele olan taktikleri bir yana atıp strateji tartışmalarına dalınması veya strateji ile taktiğin karıştırılması ile birleşince, TİP'in pasifizmi karşısında MDD hareketi içinde yer alan aktif, dinamik, fedakâr kadrolar, *evrim* ve *devrim* konaklarını ayıramadılar. Bir birikim, köklü ve sabırlı siyasî çalışma, örgütlenme dönemi olan evrim konağı ile yükselme ve sıçrama aşaması olan devrim konağı birbirine karıştırıldı, 1969 - 1970 lerin sosyal hareketlilik ortamında ve örgütsüzlük anarşisinin kol gezdiği bir dönemde, «kitlelerin devrime hazır olduğu» sanıldı. Hem de örgütlenme ve kitleler içinde sabırlı çalışma bu derece ihmal edilmişken, Bütün bunların sonucu 1970'lerin sol hareket içindeki kargaşası, işçi sınıfının örgütlenmesinin ihmal edilişi ve 1971 dersi oldu.

MDD'nin, önceden saptanan stratejiye uydurulmaya çalışılan Türkiye tahlillerini gördük. Ancak, MDD hareketinin daha iyi kavranabilmesi ve yanılguların görülebilmesi için, o strateji abartması ve fetişizmi arasında en önemli üç yanılgıya, daha doğrusu MDD çizgisini anlayabilmekte kilit noktası sayılabilecek *«Sosyal Devrim» «Proğram meselesi», «Devlet ve iktidar sorunu)* na kısaca değinmek gerekir.

Sosyal Devrim ve MDD

Str[illegible] tartışmalarını kör dövü[illegible]maktan çıkarabilecek «sosyal devrim» meselesi, MDD çizgisi tarafından bir türlü kavranmamıştır.

Burjuva devrimleri yapıldıktan, burjuva devrimleri çağı, kapandıktan sonra, çağımızdaki sosyal devrimin sosyalist üretim tarzına geçecek sosyal devrim olduğu gerçeği MDD tezi tarafından geniş ölçüde ihmal edilmiş ve çarpıtılmıştır. Sosyal devrim ile bu devrimi başlatan politik devrim kavramları açıklıkla konulmamış, sosyalist devrim ve demokratik devrim kavramları arasına «Çin setleri» gerilmiştir. Ünlü iki aşamalı devrim teorisi politik devrimle sosyal devrim arasındaki dialektik bağı kavrayamamaktan doğmuştur. Daha da önemlisi bu gerçeği pek iyi bilen ve kavrayan MDD ideologları, «müttefik millici güçleri» ürkütmemek için, sosyalizmin lafını bile ya saklamak yoluna gitmişlerdir.

Sosyal devrim, insanlık tarihinin akışı içinde bir sıçramadır. Daha geri bir üretim tarzından daha ileri bir üretim tarzına, çağımızdan örnek verecek olursak, kapitalist üretim tarzından sosyalist üretim tarzına geçiştir. Bu sıçramanın görünüşü, somutlanışı, bir ölçüde somut başlangıcı ise, *politik devrimle* olur.

İşçi sınıfı, sosyal devrimi gerçekleştirmek, kapitalist üretim tarzını kökünden değiştirip sosyalist üretim tarzına geçişi sağlamak üzere, siyasal iktidarı kendi öncülüğündeki diğer devrimci sınıf ve tabakalarla birlikte (yani işçi sınıfı öncülüğünde tüm müttefikleriyle birlikte ele geçirir. İşçi sınıfı öncülüğü çağımızda artık ne pazarlık, ne de tartışma konusudur. Çağımızda demokratik devrimlerin öncüsünün, artık gericileşmiş olan burjuvazi değil işçi sınıfı olduğu, hem bilimin hem de sosyal pratiğin doğruladığı bir gerçektir. İşçi sınıfının öncülüğündeki bu siyasal devrim sürecinde, ittifaklar, yani işçi sınıfının müttefikleri sorunu, her ülkenin kendi şartlarına göre değişir.

Bu gerçekler görmezlikten gelinip, işçi sınıfı öncülüğü yok sayılınca, ve Türkiye açıklamaları önceden tesbit edilmiş stratejiye göre o derece saptırılarak yapılınca, devrim rahatlıkla iki farklı aşama, iki sıçrama anı olarak sunulabilir. MDD çizgisinin yaptığı da bu olmuştur. Böyle olunca da, MDD'ye göre birinci devrim aşaması «Millî Demokratik Devrim» aşaması olmuş, bu aşamada öncülük işçi sınıfı dışında güçlere, özellikle asker sivil bürokrat kadrolara verilmiş ve sosyalist devrim aşaması (!) da bilinmeyen bir tarihe ertelenmiştir.

MDD çizgisi, önümüzdeki sosyal devrimi anti-feodal, yani burjuva demokratik devrim olarak görmüş, bu devrimin burjuva demokratik karakterini fazlasıyla abartmış, çağımız da demokratik görevlerin de işçi sınıfına düştüğünü, demokratik devrimin öncüsünün de işçi sınıfı olduğunu görmezlikten gelmiştir. Kompradora ve feodal mütegallibeye karşı yapılacak devrim'le yetinilmiş ve emperyalizmin (geçen hafta gördüğümüz gibi) yerli tekelci sermaye ile, finans kapitale içiçeliği ihmal edilmiş, anti monopolist görevler bir yana konmuştur.

MDD ideologları, önceleri millî demokratik devrim'den ötesini «es» geçmiş ve özellikle müttefikleri ürkütmemek için sosyalizm kelimesini bile yasaklamışlardır. Sonraları, hareketin ve objektif şartların zorlamasıyla, millî demokratik devrimle sosyalist devrim arasında aşılmaz Çin duvarları olmadığını söylemişlerse de, «hele bir MDD gerçekleşsin, sonrasını sonra düşünürüz» tezinden vazgeçmemişlerdir.

Bütün bunlar ise, MDD hareketinin doğuştan günahı sayılabilecek «kuyrukçuluk» politikasından kaynaklanmaktadır. Birinci devrim aşamasını işçi sınıfı dışında güçlere bırakınca, ikinci aşama, ikinci bir sıçrama daha zorunlu oluyordu. Çağımızda, prekapitalist ilişkilerin ve sömürünün tasfiye edilmediği, emperyalizmin sömürü ağı içindeki ülkelerde demokratik devrimin görevlerinin de işçi sınıfı öncülüğündeki emekçi halkın sırtına yüklendiği unutuluyordu. Burjuvazinin yerine getirmediği, yarım bıraktığı sosyal devrimin görevlerini de, işçi sınıfı müttefikleriyle iktidara geldiği zaman yerine getirilecekti görülmüyordu.

Program meselesi

Sosyal devrim meselesi böyle konulunca ve anlaşılmayınca, program meselesi de anlaşılamazdı. Nitekim MDD hareketi o basit *asgarî-program azamî - program* meselesini asla gündeme getirmedi.

Cephe politikası bir ittifaklar meselesidir. Bu ittifak, cephedeki unsurların mücadele ettikleri ortak hasıma veya hasımlara karşı bir programda somutlanır.

Demokratik devrimin ve cephenin öncüsünün işçi sınıfı olduğu çağımızda, bu program *işçi sınıfının asgarî programı*'dır. Onun demokratik görevlerini, daha ileri ve asli görevleriyle çatışmayacak, azamî programına temel olabilecek şekilde içerir. Demokratik devrim meselesi, daha baştan bir asgarî program meselesi olarak getirilmiş olsaydı, strateji tartışmalarında bunca kör döğüşüne düşülmez, ideolojik kargaşanın bir ölçüde önüne geçilebilirdi. İşçi sınıfının asgarî programı ile birlikte gelen bir demokratik devrim programı, doğal olarak işçi sınıfının bu programı müttefikleriyle birlikte nasıl gerçekleştireceği sorununu ve işçi sınıfı öncülüğünü getirirdi. Oysa MDD asgarinin asgarisi bir programı işçi sınıfı dışındaki güçlerden bekliyordu.

MDD hareketi işçi sınıfının asgarî programının azamî programıyla çelişmediğini ortaya koymamıştır. Asgarî programla, demokratik devrimi gerçekleştirerek iktidara gelecek olan *demokratik halk cephesinin* öncüsü işçi sınıfı ile müttefikleri arasında uzlaşmaz çelişkiler bulunmadığını göstememiştir. «Millî demokratik devrimden sonra ne olacağını o durumun şartları belirler» diyerek, bir bulanıklık, bir belirsizlik yaratmış, hatta işçi sınıfının o aşamadan sonra yeniden bir politik iktidar mücadelesine gireceğini bile sezdirmiştir.

Böylece MDD, program meselesini hep hasıraltı etmiş, işbirliği yapmak istediği asker sivil aydın zümrenin kuşku duyduğunu bildiği «işçi sınıfı» ve «sosyalizm» in lâfını etmekten kaçınarak, o müttefiklerin hoşuna gidecek, en azından tepkilerini ve kuşkularını çekmeyecek diye düşündüğü anti - emperyalist, anti - feodal sloganlarla yetinmiştir. Milliyetçilik duygularını güçlendirmeye ve okşamaya çalışması, şoven bir çizgi izlemesi de bundandır.

Devlet ve iktidar meselesi

MDD çizgisinde en muğlak bırakılmış konulardan biri de devlet ve iktidar meselesidir. MDD ideologları, işçi sınıfı öncülüğünü uzun bir zaman kabul etmedikleri bir yana, işçi sınıfı öncülüğündeki politik iktidarın görevlerini de hiçbir zaman kabul etmediler. Onların beklediği, acele gelecek, fazla bekletmeyecek ve zahmete sokmayacak bir «küçük burjuva atılımı»ydı.

Devrimin sınıfsal karakterine uygun ekonomik politik bütünlüğü görülmeyince iktidar ve devrim meselesini kavramayınca veya kavramak istemeyince yapılan onca tahlil ve onca strateji tartışması yanılgıları beslemekten başka işe yaramamıştır. Demokratik görevler ve devrimin diğer sosyal görevleri meselesi, işin sınıf özünden soyutlanınca, işçi sınıfı öncülüğü ve söz konusu devlet çarkının kimler tarafından kimlerin yararına döndürileceği bir yana bırakılınca herşey birbirine karışır .Burjuvaziye hizmet eden mekanizma ile işçi sınıfına hizmet edecek mekanizma arasındaki farkın, devrimin sınıfsal karakterini belirlediği unutulur.

Devlet ve iktidar meselesi bir yana bırakılırsa burjuva demokrasisi ile halkın demokratik iktidarındaki halk demokrasisi aynı şeyler sayılır ve onulmaz yanılgılara düşülür.

MDD'nin ajitasyon propagandası

Aslında «Taktik» bir hesaba göre tesbit edilmiş olan MDD stratejisinin ajitasyon ve propagandası, temel yanılgıların ve doğuştan günahın dışında kalabilir miydi? Şüphesiz ki hayır.

MDD hareketinin kitlelere ajitasyon organın Türk Solu dergisi, Propaganda dergisinse Aydınlık Sosyalist Dergi olduğunu söyleyebiliriz.

Türkiye İşçi Partisi, bir siyasal örgüt olarak ajitasyon ve propagandasını Parti ile yürütürken, MDD hareketi bu imkândan da yoksun olarak ajitasyonunu, dergiler, yayın organları, öğrenci hareketleri, bildiri ve aifşleme gibi araçlardan yararlanarak sürdürmeye çalışmıştır. 1969-1970'lerde, gençlik olaylarının demokratik eylemlerin yoğunlaması, anti-emperyalist eylemlerin, gençlik eylemleri olarak da kalsa yaygınlaşmasıyla, MDD ajitasyonu daha geniş alanlara yayılma ve en azından küçük burjuva ortamında ses verme imkânı kazanmıştır.

MDD ajitasyonu büyük ölçü de emperyalizm konusuna yoğunlaşmıştı. Ama gerek strateji konusundaki yanılgılar, gerek MDD hareketinin genel mekanik ve şabloncu karakteri yüzünden, bu ajitasyon zamanla emperyalizmi soyutlaştırmış, slogandan ibaret bırakmış, anti emperyalist mücadeleyi gerçekte hedefsiz kılmış ve sonunda bir oyalanma haline getirmiştir.

Öte yandan, «sömürü» konusuna asla değinmemiş, kitlelerin somut ekonomik ve siyasî taleplerini dile getirememiştir. Böyle olunca da MDD ajitasyonu öğrenciler ve aydınlar arasında yankı bulurken, kitlelerden soyut ve bağıntısız kalmıştır. MDD hareketi paralelindeki gençler, grevlere, toprak işgallerine, köylü hareketlerine zaman zaman katılmakla birlikte, hareketin ve ajitasyonun ağırlığı yine de bu alanlarda olmamıştır. Emekçilerin somut mücadelesine seslenen, siyasal ve ekonomik mücadele bütünlüğü ise asla söz konusu edilmemiştir.

MDD'nin başlıca sloganları, «emperyalizme ve feodalizme karşı mücadele», «gerçekten demokratik ve tam bağımsız Türkiye», «devrimciler elele millî cephede», «ordu gençlik elele» olmuştur. Bu sloganların bir kısmı, MDD hareketinin bütün çizgisini ve doğuştan günahlarını yansıtmaktadır. Günümüzde, özellikle «millî cephe», «ordu gençlik elele» gibi sloganların artık sosyalist hareket içinde kimseler tarafından ağıza alınmaması, 12 Mart sonrası sosyal pratiğin ve olayların MDD hareketini, stratejisini ve ajitasyonunu ne kadar haksız çıkardığının delillerinden biri sayılabilir.

MDD ajitasyonunun bu nitelikleri, bir ihmal veya bir bilgisizlikten ibaret değildir. Bu başlı başına bir taktiktir. MDD taktiklerinden biridir. Sadece dar kadrolara, özellikle asker sivil aydın zümreye hitab eden bu ajitasyon temelde şu düşünce lere dayanır:

MDD çizgisine göre, emekçi kitlelerin bilinçlenmesi ve örgütlenmesi için daha uzun zamana ihtiyaç vardır. Yani «gerçek demokrasi» ortamına ihtiyaç vardır. MDD'ye göre tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye'nin yolunun açılması küçük burjuva kökenli asker-sivil aydın zümrenin müdahalesiyle mümkün olabilirdi. Daha sonra işçi sınıfı örgütlenir, kendi bağımsız örgütüyle daha ileri aşamalara ulaşırdı...

Bu düşünce ve mantık şüphesiz ki işçi sınıfı sosyalizmiyle ve işçi sınıfının bilimiyle uyuşmuyordu. Ama bu mantık üzerine MDD ajitasyon ve propagandası kuruluyordu. Bu mantıkla, sesleniecek kitlenin sınırları da çizilmiş oluyordu. Üstelik de bu millici güçlerin kaçırılmaması, ürkütülmemesi için tek yanlı bir vurgulama ile yetinmek, devrimin anti-emperyalist, anti-feodal görevlerini vurgulamak, diğer görevler ve asgarî program azamî program meselesini, aynı işçi sınıfının öncülüğü meselesinde olduğu gibi geçmek gerekiyordu

Böylece MDD, ajitasyonunu, Amerika, NATO, laiklik, irtica, işbirlikçiler, ağalar ile sınırladı. Mücadeleyi «İçtenlikle her Türküm diyenin savaşı» olarak niteledi. Propagandanın özü ve temeli olması gereken sınıf meselesi ve sınıf mücadelesinden hiç söz etmedi. Çünkü o zaman «imtiyazsız sınıfsız kaynaşmış bir kitle» olduğumuza inanan millici güçlerin bir kısmı ürkütülürdü.

MDD sorumlularının, işin sonunda bir işçi sınıfı iktidarı istemedikleri söylenemez. Ama oraya giden yolda, siyasî çalışmanın, bu çalışmayı yönlendi-

(Devamı 5. sayfada)

Sosyalizmin temel kavramları

SOSYALİST TOPLUMDA SINIFLAR, DEVLET VE DEMOKRASİ

Sosyalist toplumun iki aşaması vardır: kapitalist toplumdan sınıfsız topluma geçiş aşaması ve sınıfsız toplumunun kendisi. Sosyalist üretim tarzı denildiği zaman genel olarak ilk aşama, yani sınıfsız topluma geçiş aşaması anlaşılır.

Sosyalist toplumun temel özelliklerini kavramak için Marks'ın şu sözlerini çok iyi anlamak zorundayız: «Bizim uğraşmak durumunda olduğumuz, kendi temelleri üzerinde gelişmiş bir sınıfsız toplum değil, tersine, tam kapitalist toplumdan çıkmakta olan ve bu yüzden de her bakımdan, ekonomik, ahlâkî ve entellektüel bakımlardan, hâlâ karnından çıktığı eski toplumun doğum işaretleri ile damgalı bir sınıfsız toplumdur.»

Sosyalist toplumda sınıflar arasında uzlaşmaz çelişkiler yoktur

Sosyalist toplum, hayali yada kişilerin isteklerine bağlı bir toplum değil, tam tersine bir önceki kapitalist toplumun belirlediği, onun özelliklerinin önemli ölçüde etkilediği, ondan, onun iç çelişkileriyle zorunlu olarak doğan bir toplumdur. Bu yüzden geçiş toplumunda da sınıflar varlığını sürdürmeye devam eder. Sosyalist toplumun kuruluşu proletaryanın iktidarı almasıyla başlar. İşçi sınıfı partisi öncülüğündeki işçi sınıfı ittifaklar, çerçevesinde proleter devrimi yapar ve işçi sınıfının iktidarını kurar. Kapitalist toplumun temel sınıfları burjuvazi ve proletaryadır, ama bu, bu toplumda başka sınıf ve tabakalar yoktur anlamına gelmez. Sosyalist devrimin ilk ekonomik girişimi en önemli üretim araçlarının mülkiyetinin sosyalist devletin mülkiyetine geçirilmesidir. Bu sağlandıktan sonra, burjuvazi ve ona bağlı bütün sömürücü sınıflar ekonomik ve politik etkinliklerini yitirirler. Emeğin sömürülmesi ortadan kalkmıştır. Ama bu, sınıfların ve sınıf farklılıklarının da ortadan kalktığı anlamına gelmez. İşçi sınıfı yanında, geniş köylü yığınları, diğer emekçi tabakalar ve aydınlar varlıklarını sürdürürler ve sosyalist toplumun bir parçasıdırlar. Kapitalist toplumda tarımın geri kalmış olması, tarımda makineleşmenin tamamlanmamış olması ve kapitalizmin tarımdaki prekapitalist üretim ilişkileri kalıntılarını hiçbir zaman tamamen devrimci bir şekilde tasfiye etmemiş olması yüzünden sosyalist toplumda da şehir ile kır ve işçi sınıfıyla köylülük arasında bazı farklılıklar sürecektir. Bu farklılık tamamen sosyalist mülkiyetin farklı biçimlerinden kaynaklanır, yoksa kapitalist toplumdaki sınıf farklarına benzemez. Sosyalist toplumda sanayi işletmeleri, fabrikalar, işçi sınıfı ve diğer ücretlilerin, somutlanacak olursa sosyalist devletin mülkiyetindedir. Tarım alanlarındaki üretim araçlarının mülkiyeti ise kollektif bir şekilde tarım kooperatifleri üyelerine aittir. Hiçbir üretim aracıyla doğrudan bir ilişkisi olmayan, fakat toplumun genel işleriyle, sanat ve bilimlerin gelişmesi ve benzer şeylerle uğraşan aydınların da özel bir yeri vardır. Üretim araçlarına karşı farklı tavırları bu sınıfların, sosyal üretimde farklı roller oynamalarını ve sosyal zenginlikten farklı bir şekilde pay almalarını doğurur. Sosyalist toplumun temel ilkesi «Herkes yeteneğine göre, herkese emeğine göre»dir.

Çalışmıyanın hiçbir şey alamıyacağı sosyalist toplumda, herkes, sosyal yeteneklerine göre ne kadar katkıda bulunabiliyorsa bu zenginlikten o ölçüde pay alır. Sosyalist toplumda bu gibi farklılıkların varolması, sınıflar arasındaki farkların kapitalist toplumun sınıf farklılıklarına benzemesi demek değildir. Çünkü sömürücü sınıfların, başkasının emeğinin sonuçlarını kendine maleden sınıfların bu toplumda yeri olmadığı için, sınıflar arasında çıkar farkları, uzlaşmaz sınıf çelişkileri yoktur; hepsinden önemlisi üretici güçlerin gelişmesinin önündeki engeller kaldırılmıştır. Sosyalist toplumu meydana getiren sınıfların arasında tam bir çıkar uyuşması ve işbirliği vardır. Ve bu işbirliği temelinde mevcut farklılıklar da bir süreç içinde ortadan kalkacaktır. Bu konuyu ilerde ele alacağız.

Sosyalist devlet, işçi sınıfının devrimi koruma ve geliştirme aracıdır

Sosyalist toplumun başlangıcı işçi sınıfının iktidarı ile özdeştir. Sınıflı toplumda işçi sınıfının iktidara gelmiş, sömürücü sınıfların iktidardan uzaklaşmış olması, bunların güçlerinin yok olduğu, iktidarı yeniden ele geçirmek, eski sömürü düzenini yeniden kurmak için çalışmıyacakları anlamına gelmez. Binlerce yıllık sömürü, baskı ve zulüm tecrübeleriyle, yönetme yetenekleri ve malî güçleriyle, iktidarı kaybetmiş olan burjuvazi ve diğer sömürücü sınıflar işçi sınıfı iktidarını yıkmak için herşeyi yapacaktır. Bu tehlikenin yanına sosyalist üretim tarzının plânlı bir şekilde kurulması, toplumun bütün güçlerinin kalkınma için seferber edilmesi, diğer çalışan sınıf ve tabakaların çıkarlarına uygun, bu çıkarlarla asla çelişmeyen bir şekilde kollanması gerekmektedir. Bütün bunlar politik bir gücün varlığını gerektirir. Sosyalist toplumda, bu politik güç sosyalist devlettir. Eski kapitalist toplumda egemen sınıfların baskı ve iktidarlarını koruma aracı olan devlet, tamamen baştan aşağı halkın çıkarları açısından yeniden organize edilmiş bir şekilde, şimdi de işçi sınıfının ve halkın hizmetine girecek, onların, sömürücü sınıfların toplumun gidişini geriye döndürme çabalarına ve sabotajlarına karşı bir savunma aracı ve sosyalist üretim tarzını yerleştirmede yardımcı olacaktır. Sınıflar varoldukça, politik bir güce, devlete de gerek olacaktır. Ama sosyalist toplumdaki sınıflar arasında uzlaşmaz çıkar çelişkileri olmadığı için, sosyalist devlet de sadece işçi ve köylülerin ortak iktidar aracı ve bu iktidarı koruma aracı olacaktır.

Sosyalist toplumda devletin gerekli olmasının, varlığını yeni bir düzeyde bir süre daha sürdürmesinin bir diğer nedeni de dış şartlardır.

Kapitalizmin ekonomik ve politik eşitsiz gelişme kanunu yüzünden, yani kapitalist ülkelerin gelişme hızlarının farklı olması yüzünden, sömürü zinciri en zayıf yerinden, tek bir yerde kopabilmekte ve tek bir ülkede sosyalist devrim başarıya ulaşabilmektedir. Sosyalizmin böyle tek tek ülkelerde zafere ulaşması, emperyalist ve kapitalist ülkelerin, sosyalist ülkelerin yanında varlıklarını sürdürmelerine ve sosyalizmi tehdit etmelerine, onu yıkmak için sosyalizme saldırılar düzenlemelerine ve iktidarı kaybetmiş olan sömürücü sınıfları desteklemelerine yol açmaktadır. Sosyalist ülkeler bu yüzden kendilerini korumak zorundadırlar. Uluslararası planda Sosyalist ülkelerin yanında emperyalist - kapitalist ülkelerin bir arada varolması, tek tek sosyalist ülkelerde politik bir gücün, ülkenin savunma işlerini üstlenecek bir devlet otoritesinin, varlığını sürdürmesini gerektiren bir diğer nedendir.

Sosyalist demokrasi bütün çalışanların ortak yönetimidir

Sınıflı toplumlarda egemen sınıfların bir baskı aracı olan devletin sosyalist toplumda da -bu toplum da sınıf farklılıklarını sürdürdüğüne göre- varlığını yeni bir düzeyde sürdürmesi, bu toplumun da bir baskı ve zulüm rejimi olduğu anlamına gelmez. Sosyalist toplumda egemen sınıf işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıf tabakalardır. Sosyalist devlet bu sınıflar için iktidarlarını sürdürmek için gereklidir ve bu sınıfların üzerinde bir baskı uygulanmasına hiçbir zaman yol açmaz. Tersine sosyalist toplumda çalışanlar ve üreticiler için gerçek bir demokrasi, sosyalist demokrasi mevcuttur. Ekonomik temelini sosyalist mülkiyetin, politik temelini ise işçi sınıfı iktidarının sağladığı sosyalist demokrasi, burjuva demokrasisinden temelden farklıdır. Bütün çalışan sınıf ve tabakalara, yasal hak ve özgürlükleri kullanarak, çıkarlarını gerçekleştirme olanağı sağlanmıştır. Bütün alanlardaki toplumsal gelişmenin devlet tarafından yönetilmesine, bütün çalışanlar seçilmiş temsilcileriyle katılırlar. Her emekçi, artan ölçüde ve artan politik ve mesleki bilgisiyle yönetimde etkili bir şekilde yeralır ve süreç içinde toplumun yönetilmesiyle özdeşleşir. Bütün emekçiler örgütlenme, birleşme ve yönetime örgütlü bir şekilde katılma imkânına sahiptir. Sosyalist demokraside, bireyin ve toplumun çıkarları tam bir uygunluk içindedir. Sömürü ortadan kalktığı için demokrasi, burjuva demokrasisindeki gibi sınıflar ve zümreler arası bir mücadele ve diktatörlük aracı değil, tam tersine her bireyin aktif bir şekilde toplum yönetimine katılma ve toplumun en iyi bir şekilde ilerlemesi için çalışma ve kendi kişiliğini geliştirme aracıdır.

Sosyalizmin kurulması ve gelişmesinin genelgeçer ilkeleri

Sosyalizmin kurulmasında her ülkenin özel şartları gözönünde bulundurulur ve sosyalizmin kurulmasından sorumlu olan işçi sınıfı partisi, sosyalizmin bilimini kendi ülkesinin şartlarına uygulayarak somut tarihsel durumu değerlendirir. Bununla birlikte, dünya devrimci hareketinin büyük tecrübeleri, sosyalist toplumun kuruluşu ve gelişmesi için genel geçer ilkeler ve kurallar yaratmıştır. Bunları şöyle özetliyebiliriz:

Proleter devrimin gerçekleştirilmesi ve şu veya bu şekilde işçi sınıfı iktidarının kurulması, emekçi yığınların, işçi sınıfı ve onun partisi tarafından yönlendirilmesi; işçi sınıfının köylülükle ve diğer çalışan tabakalarla ittifakı; millî baskıların kaldırılması ve halklar arasında eşit ve kardeşçe ilişkilerin kurulması; diğer sosyalist ülkelerin ekonomik gelişmesiyle uyum sağlanması; iç ve dış düşmanlara karşı sosyalist başarıların korunması; proleter enternasyonalizmi-işçi sınıfının diğer ülkelerin işçi sınıflarıyla dayanışması; kapitalist mülkiyetin ortadan kaldırılması ve üretim araçlarının toplumsal mülkiyete geçmesi; tarımsal ekonominin adım adım sosyalist dönüşümünün sağlanması; ekonominin, sosyalizmin ve sınıfsız toplumun kurulması, çalışanların ihtiyaçlarının karşılanması ve hayat düzeylerinin sürekli yükseltilmesi amacıyla planlanması; ideoloji ve kültür alanında devrim yapılması, sınıflı toplumun, insanların beyinlerinde bıraktığı tortuların yokedilmesi ve sosyalist bir kültürün kurulması...